

N. Horváth Péter

Kentaurként

Válogatott versek

N. Horváth Péter
Kentaureként

N. Horváth Péter

Kentaurként

Intermedia Group
Marosvásárhely

Szerkesztette, a verseket válogatta: Beluk Ibolya

Borító: Barabás Andrea
(Mathias Pál: Kentaur)
Tördelő: Barabás Andrea

Intermedia Group, Marosvásárhely 2014

TARTALOMJEGYZÉK

ELSŐ KÖTET

IFJÚSÁGOM

- Lélek • 11
- Nagy László siratása • 11
  - Tavaszi kertek • 14
  - Ma • 14
  - Mottó • 15
  - Halak • 15
  - Reményünk • 16
- Csak tessék, tessék • 16
  - Csak így • 17
- Hétvégi epigramma • 17
  - Gondolat • 17
- Csak a fény hallgatja • 18
  - Zen • 18
  - Zárójelentés • 18
- Holdfény – ketrec • 19
  - Virágsors • 19
- Tolcsvay Bélának • 20
- Vallomás Budapesthez • 21
  - Karácsony est • 21
- Fregatt az üvegben • 22
  - Mintha csak • 23
  - Nem vagyok • 23
  - Ars poétika • 23
  - Rám egyedül • 24
  - Bujdosom • 24
  - Omega és alfa • 25
  - Ifjúságom • 25

Nyár éj • 25
Úton • 26
Tető alatt • 26
Középen • 27
Színpadom • 27
PRÉDIKÁTOR
Kérlek • 28
Csillagnéző • 29
Kerék • 29
Dicsérlek • 29
Üzenet • 30
Az egyetlen • 31
Gnosztika • 31
Dávid csillaga • 31
Örökségem • 32
Kelj föl! • 33
Prédikátor • 33
NÉZEM A KORT
Vidék • 34
Sokan vannak • 34
Egy akolban • 35
Ragozás • 35
Végzés • 36
Bankett • 36
Tovább hazudnak • 37
Fényre sötétedők • 37
Örök tavasz • 38
Rajzolt szentség • 39
Már nem • 39
Nézem a kort • 40
Hová? • 40
Magyarország • 40
Többségük jogán • 41
Meddig még? • 41
MÁSNAP • 43
Voltaképp • 43

ÁLLAPOTOM

- Élek így • 44
- Esős este • 44
- Körülvesz a világ • 45
- Kertbohóc • 45
- Itthon vagyok • 45
- Egy marionett vallomása • 46
- Túl minden viccen • 46
- Állapotom • 46
- Csavargó ének • 47
- Alkonyi temetés • 47
- Félholtra váltan • 48
- Kiállításom képei • 48
- Kiállításom vége • 49
- Harminchatodik nyár • 50
- Fönnmaradni • 50
- December 17 • 51
- Letarolt sor • 51
- Végül is • 52
- Pillanat karol • 52
- Foghíj • 53
- A képírás lényege • 53
- Nem bánva • 54
- Számvetésül • 54
- Átok • 54
- Iszom • 55
- Tiszta játék • 55
- Vasalt feketében • 55
- Egyirányú idő • 56
- Így állok • 57
- Bélyeg • 57
- Halotti beszéd • 58
- Kapu • 58
- Alkonyban • 58
- Rontott fehér • 59
- A fény ára • 59

FREIBURG

- A város és én • 60
- Freiburgi apáca • 61
- A sárkányaltatónak • 62
- Kapun kívül • 62
- Freiburg ősszel • 63
- Elmerült • 63
- Lajos templom • 64
- Freiburg titka • 64
- Utolsó utam Freiburgba visz • 65
- ...Talán Freibourgban • 65

ÚT

- Kötéltánc • 66
- Nincs mentség • 67
- Másképp • 67
- Fagyok • 68
- Személyes játék • 68
- Bábélet • 69
- Látsz-e? • 70
- Így • 70
- Én tudom • 70
- Nem varázslat kell • 71
- Tárgyak adventje • 72
- Montreux: szonett • 72
- Út • 73
- Titkos jel • 73
- Itt az idők • 74
- Kedves fám • 74
- Kettesben a szóval • 75
- Kábulat • 75
- Ember • 76
- Asszony • 76
- Ellenérvek • 77

A MŰVÉSZ ÁHITATA

- Gulácsy Lajos: Bohóc, szájában virággal • 78
- Gulácsy Lajos: A púpos vénkisasszony emlékeit meséli Herbertnek • 78

Gulácsy Lajos: Dal a rózsatőről • 78
Gulácsy Lajos: A művész áhitata • 79
Gulácsy Lajos: Golgota • 79
Gulácsy Lajos: Kalapos férfi és gyászruhás nő • 79
Alberto Giacometti: Tér • 79
A mélység fölött • 80
Kutas László: Tótágas • 81
Kutas László: Veronika • 81
Lány • 82
Költő! • 82
Talán azért • 83
Gulácsy utolsó éve • 84
EMLÉKÜL
Mire megint ősz lesz • 84
Ülök • 85
Tarts ki! • 85
Boldogok a lelki szegények • 86
Jövőm • 86
Elszállva • 87
Megint • 87
Harmadik út • 88
Fent és lent • 88
Koldusébresztő • 88
Egérúton • 89
Fülledt éjszaka • 89
Vaktában • 90
Nincs más • 90
Évek • 91
Árnyékból • 91
Aki ritkán van • 91
Friss május • 92
Játszom • 92
Idő van? • 93
Végállomás • 93
Emlékül • 93
Finálé • 94

Kései festmények • 94
Aszfaltrajzos • 95
Nekrológ • 95
AZ ÍTÉLET TERMÉSZETE
Se • 96
Emlékezetből • 96
Mindinkább • 97
Önarckép • 97
„Én” • 98
Kibomlik • 99
Mit higgyek? • 99
Ki is jut át? • 100
Kentaurként • 100
Igen, lent • 101
Induló, félben • 101
Süllyedek • 102
A harang szavára • 102
Rendeződjünk • 102
Kamasz vagyok • 103
Az ítélet természete • 104
Nincsen • 104
MÁSODIK KÖTET • 106
Emiliának • 107
Visszavonhatatlanul • 107
A DAL HÁZA
Régi szerelem • 108
Misztikus szerenád • 109
Teljességed • 109
A dal háza • 110
Nyújts kezet! • 111
Kezedben • 111
Vallasz • 112
Az utolsó ősz • 112
Május • 113
(!) • 113
Legyél • 114

Örömetest • 115
Szombati dal • 115
Járandóság • 116
Néma nász • 116
Azóta • 117
Kígyó • 117
JÚLIA
Együtt veled • 118
Mindig • 118
Hát nem vagy • 119
November elején • 119
Itt hagytál • 120
Kék páncél • 120
Mindörökre • 120
Minden bajt • 121
ÖNZÉSÜNK ÚTJA
Don Quijote komplexus • 122
Vers és valóság • 123
Faragott kép • 123
Mit? • 124
Önzésünk útja • 125
Mint Gyík • 125
Mint Fény • 128
A „régí instrumentum” dala • 129
Csöndtől a csendig • 129
Szentivánéj • 130
Mámore • 131
Modellre várva • 131
Tanulmányfej S. K.-ról • 132
Emlék egy koncertről • 133
Még tovább • 133
Öltözz télbe • 134
Őn hit • 134
Lakatlanul • 135
Sötétben • 135
Sarki dal • 136

Feladva? • 136
Pitypang-lét • 137
Pitypang • 138
Jel volt • 138
Csak a nincs • 139

CSAPDA

Rajzolat a kövön • 140
Valóban? • 141
Ha egyszer... • 141
Halálig • 142
Amikor eljön • 143
A tekintete • 143
Amikor távozik • 144
Följebből • 144
Úgy • 145
Csapda • 146
Búcsúlevél • 146
Gyönyörű Éva • 147
Kettős • 147
Messze jársz • 148

SZAVAKBAN

Fürdesz és bort iszol • 149
Gyáva vers • 149
Nők vessző – futása • 150

Fontos? • 150

Mindenható • 151
Szavakban • 152

IGAZSÁGOM

Töredék – 11 • 153
Töredék – 15 • 153
Töredék – 20 • 153
Töredék – 31 • 154
Töredék – 38 • 154
Töredék – 40 • 154
Töredék – 43 • 154
Töredék – 51 • 155

Töredék – 55 • 155
Töredék – 57 • 155
Töredék – 62 • 155
Elröppenek • 155
Aki már nem szeret • 156
Igazságom • 156
VERÉBLÁNY
Bátran • 157
Hátha • 158
Jó lesz veled • 158
Nem vagyok angyal • 159
„Népdal” • 159
Veréblány • 159
Távolról közel • 160
Látod? • 160
Menedék – 2 • 160
Távoli társam • 161
Teljes fényben • 161
Szent György lánya • 162
Mindenki után • 162
Ma már tudom • 162
Segítesz • 163
Ajándék vagy • 163
Árnyékodban • 164
Egy csepp könnyért • 164
Misztérium • 165
Teli holdnál • 165
Ablakaim mögött • 166
És mégis tavasz lesz • 166
Megfejtés • 167

NHP KÖLTÉSZETE

PROLÓGUS

A tizenhármas háza

Marad utánam jel, tizenhárom betű,
elfér rajta minden összehordott téglám;
belőlük emelt ház emlék – lehetőű,
ha majd hátrahagyom, kiürítve néz rám.
Csendben áll a kertben sötétkék ég alatt.
Mély ablakaiban a gyertyák leégnek,
s lángjukkal elrebben a végső gondolat
füstmadaraiként a türelmes éjnek.
A padlást és tetőt megszállják a varjak,
babona kopogtat, macskatekintetű.
S mintha lennék még, a szobák tovább várnak
a lányra, ki szintén tizenhárom betű.

N. Horváth Péter
1955 - 2012

1955-ben született Budapesten. A Péter - János ikerpárból Péter látta meg elsőnek a napvilágot, öccse számára is ő törte az utat a világ felé. Mozgató idegpályái károsodtak, gyermekkorában és egész életében tolókosci használatára szorult; nem tudott járni, a kezét nem tudta használni és beszédhibája is volt. Nehéz útravalót kapott az élettől.

A háromgyermekes Horváth család a Ferenc tér 1 szám alatt lakott. Első emeleti lakásuk egy kis parkra nézett. Évekkel később, a költő több verset írt kedves fájáról.

Apja, dr. Horváth János okl. villamosmérnök. Anyja, dr. Horváth Jánosné Nagy Gabriella gyors – és gépiró, az ikrek születése után háztartásbeli, sérült fiának gondozója és támasza volt.

NHP gyermekkorát, személyiség fejlődését nagymértékben befolyásolta az édesanyja társaságában töltött minőségi idő.

Anyja figyelt rá, sok időt töltött vele. Szülei elvárták tőle, hogy az iskolában ugyanúgy teljesítsen, mint az egészséges testvérei, ezáltal is érzékeltették, hogy ugyanolyan értékes, mint a többi gyerek. Így már gyermekként elhatározta, hogy teljes értékű életet fog élni. A tanulásban szülein kívül dr. Rédey Pál, evangélikus lelkész is segítette. Alapos bibliai ismereteit, amelyeknek később sok hasznát vette, az említett lelkész segítségével sajátította el. A nagy tudású paptól életre szóló morális tartást is kapott.

Betegsége miatt magántanuló volt. Hetente egy- két alkalommal bevitték az iskolába, hogy ne legyen elszigetelve a vele egykorú gyerekektől.

„Az irodalom iránt táplált vonzalmam és hivatásérzetem kialakulása életem 14. és 16. esztendeje közé esik. Első verseimet akkori iskolám, az I. István Gimnázium iskolaújsága közölte.” - írta a költő 1986-ban. 1974 - ben érettségizett.

Nem jelentkezett egyetemre, számára az intézményes tanulásnak nem volt tétje, nem vállalhatott hivatalt. Autodidaktaként, egész életében képezte magát. Nem csak a költészet, a képzőművészet és zene iránt is erős vonzalmat érzett:

„Talán mozgássérült voltom is készítetett a szavakban fölfedezni a legalkalmasabb kifejezési eszközt, bár korábban az alkotás számos egyéb területét közelebb éreztem magamhoz.”

„1968 óta írok. Először tollba mondtam mondanivalómat anyámnak és apámnak. Azután rászoktam, hogy kazettás magnóba diktáljak. Kicsit „függetlenebb” lettem. 5-6 verset fölmondva, a jelenlétem mellett, leírtam egy füzetbe, amit fölvettem, s onnan gépelték át. Azért így, mert sokszor utólag én is nehezen értettem, mit mondtam; beszédhibám is van... Sokszor írtam fejen éjszaka, mint tömlőcben a foglyok. Aztán amikor nyugalom volt, bekapcsoltam a magnót, és rögzítettem soraimat. Ez a módszer jó beszéd és emlékezet fejlesztő gyakorlat volt. Kb. 8 éve kaptam az első számítógépet, azóta „tudok írni.”

N†H†P† ✠

„Az aláírásom megfejtése kicsit hosszabb történet. A lelkem mélyén mindig festő szerettem volna lenni. Amikor végre első számítógémem lehetővé tette, hogy önállóan írhasak eltűnődtem: Most, hogy „megtanultam írni”, milyen jelzést használnék, mint festő? Mindenképpen héttagú szignóra gondoltam - szeretem a hetest; szent szám...

Hívő lévén, eszembe jutott a „kereszt”, és úgy éreztem; a Golgota mindhárom keresztjéhez közöm van. Azon kívül pedig, ha valaki nem tud írni, keresztet rajzol... Az utolsó tag számomra a Földet, ezt a már kissé elbukott bolygót jelenti.

A nevem előtti „N” szintén többretegű jel. Elsősorban valójában a családomtól akartam megkülönböztetni magam.

Miért van erre okom? Ahogy egyre felnőttebbé váltam - minden kiszolgáltatottságom ellenére rá kellett jönnöm arra, mennyire más az én felfogásom minden téren, mint bármelyik hozzátartozómé... De kb. velem egyszerre indultam egy másik Horváth Péterrel is, aki drámaíró lett. Jónak mutatkozott, ha tőle is megkülönböztet valami...

Azon kívül az „N.” így ponttal együtt, lehet matematikai kifejezés is, vagyis az „ennedik”, tehát sokadik; merthogy ilyen nevű ember sok van. Lehet azonban rövidítés is; jelentheti azt is „nincsen”.

„Sokszor gondoltam ugyanis arra, hogy az aki a tolókcóban ül, nem azonos azzal a valakivel, aki néha verseket ír... Az a személy, aki ezeket leírja, voltaképpen nincs. Mindezekon kívül anyai nagyapámat Nagy Lajosnak hívták, és festő volt, de sajnos nem ismertem őt, és nem is örökölhettem tőle semmilyen hajlamot, mert anyám csak fogadott gyermekük volt.”

Hagyományos polgári családban nőtt fel. A lányoknak, akikkel kapcsolatba került, jobban imponált az „úri” család, mint a tehetséges, sérült költő; ő maga viszont azt érezte, hogy lelkileg, szellemileg más, több, mint a testvérei, szülei.

A 80-as évektől művészettörténeti cikkeket és tanulmányokat is közölt. Első verskötete Bekopog a nap címmel 1981-ben jelent meg a Táncsics kiadó gondozásában. Verseit 1997-től haláláig az Ezredvégben közölte.

Budapesten halt meg 2012. november 11-én.

Első kötet

Kibomlik

IFJÚSÁGOM

LÉLEK

Nézd, hogyan is szállnék, ha járni se járok,
de erős a szándék, s így nincsenek láncok.

Mert bilincsbe verve megérhet a lélek,
ha test csak a terhe, még mindent elérhet.

Korlátok romjai jelzik a léptét,
szárnyait bontani egeket tép szét.

NAGY LÁSZLÓ SIRATÁSA

Hajad ezüst gyertyalángját elfűjták a szelek,
szádról sem ébrednek többé újkori legendák.
Ötvenhárom év után a halál felfedezett,
elszólítva téged, a szent jegyekkel sántát.

Most valóban fölrepültél, mint hányszor álmaidban,
oldalaidhoz szorított, összegyűrt öklökkel.
A döbbenet sem jött dudával, csak lábujjhegyen halkán,
hogy ami még szóra várt, már nem mondhatod el.

A legszebbik cédrus is kivágatik egyszer,
mert sebeit gyógyító mágus nem született.
Az évekkel vértezett pusztulás csatát nyer,
győzedelmeskedve minden élő felett.

1978. 2. 16 - posztumusz

TAVASZ

(Március)

Olvad a jégcsap, a könnyei hullnak,
hónapok álmain ébred a rét.
Neszeim kergetik messze a múltat,
szólítom újra a nap melegét.

Hajnali vágyakat keltek a szívben.
Boldogan él, aki nincs egyedül.
Az elhagyatottakat hinni segítem,
lesz, hogy az ég nekik is kiderül.

NYÁR

(Augusztus)

Én jövök el, ha a dél tüze éget,
karomon lázasan izzik a táj.
Lovait hajtom a hold szekérének,
röppen az éjszaka, futni muszáj.

Dobban a tó szíve, mozdul a csónak,
csillagok úsznak a víz tetején.
Tegnapi színeim összemosódnak,
barna szemével az ősz jön eléem.

ŐSZ

(Október)

Esti fagyokkal a tél üzen értem
öt óra felé, ha szürkül az ég.
A nyár végi zöldeket bronzra cserélem,
sárga - vörösre a fák köpenyét.
Autók fényeit gyűjtöm az úton

vezetve őket a híg ködön át.
Az éjszaka perceit hosszúra nyújtom,
s megtizedelem a nap sugarát.

TÉL

(December)

Holnapok élete szunnyad a földben,
égre pipázik a távoli ház.
Vakító rendemen varjú az őrsem,
fekete ingben a csendre vigyáz.

Ünnepi díszzeit ölti a lélek
karácsony este, ha én akarom.
Vidáman integet búcsút az évnek,
a mindenen átsegítő bizalom.

TÁNC

Ringnak a lányok, fátyol az ingük,
lejtik a táncot, ahogy a szív üt.
Tárul a szoknya, lebben a szélben,
rányit a combra szeretni készen.
Lendül a csípő, játéka dallam,
vágyra tekintő szúzi alakban,
Illatos öblöt mellek ígérnek,
selyembe öltött ágyat a szépnek.
Bimbójuk biccen, botlik a napba
korálos színben mind kitakarva.
Tekintetükben édes örömmel,
tűzre hevülten szerelem tör fel.
Ölelő karjuk várja a testem,
de üzenet nem jut, hová kell mennem.

TAVASZI KERTEK

Nézd csak, a kertek
rügye hogy pattan,
bár felhők fáznak
még a patakban.

Fiatal szellő
izgul a kertben,
szabadság-termő
dala zeng bennem.

Messze a város
- inti a káka-
rozsdás, és sáros
ott a tél láncá.

S itt már a pázsit
korai zöldben,
melegre számít
biztosan- bölcsen.

MA

Foglaltak a tűzfalak
már nem fér rájuk gondolat,
pedig minden hirdetés
túl kevés.

Ma kiadó az életem
törvényes vagy vétkezem
csekély csók jut, sok pofon,
míg megtudom.
Sietségem törbe csal
az értelem hibáival

magánzárkát nyit nekem
az érzelem.

A kínálathoz nincs közöm,
a kereslet a börtönöm,
így küldi felém jelét
a puszta lét.

Már azt se nézem hol vagyok,
tegnapot és holnapot,
a mára függesztem szemem
s kérlelem.
posztumusz

MOTTÓ

Néha fáj értenem a rontást, amit látok:
Öngyilkosok játéktermeként a nagyvilágot.
Az indokolt utálat árnya amint mindent belep,
föld alá pofozva vissza célunk, az életet.
1979.7.1.- posztumusz

HALAK

Hol tenger helyett nem jut csak az akvárium vize,
s az üvegfalon túli világ rajtunk tartja szemét,
levegő után tátongunk, úszva a semmibe
a merítőháló poklából tánccal röppenve szét.

És megtanuljuk tisztelni e poshadt mennyországot,
bár ajándéknak számít a híggyöngyű oxigén,
és mese lesz, hogy némelyikünk más tájat is látott
szabadabb vizek varázsát lüktetve át szívén.

REMÉNYÜNK

Mondd, mi lehet a köd mögött,
mely vágyainkra öltözött?
Lekopasztott fák alatt a gondolat,
ég fölött a csillagok,
te látod még, bár nem vagyok,
lassan árnyék íze lesz,
ha csend a nesz.
Egy apró jelet! Legalább,
hogy én bírjam ki legtovább
a kiválasztottak közül
egyedül.
És bekopogjon az a nap
egy múltó pillanat alatt,
sírni ne legyen miért,
mert van ki ért.

CSAK TESSÉK, TESSÉK

Eljön a végzet, és nyitja a standot,
kiárusítom az életemet,
fényesre kalapált krajcáros hangok,
féláron kínálok, most vegyenek.

Jótállok érte, ma frissek a rímek,
nem bánja meg, aki sorra kerül.
Szavanként veszi, vagy viheti mindet,
hálásak maradunk végtelenül.

CSAK ÍGY

Egyedül kell megszenvednem mit senki sem vállal értem
s ha győzök a küzdelemben, nem jelzi majd érdem érem.

Ezt a csatát így vívom meg, a cél torom tolószéken,
és hitem szerint nem lesz kisebb, mint másoké a küldetésem.

1978.8.1. - posztumusz

HÉTVÉGI EPIGRAMMA

Már egy ember sem kíváncsi az én szombatjaimra,
s a vasárnap kongása is csak engem üdvözöl.

Így áll nevem a névtelenek bátyájára írva,
a legmesszebbre eső pontnak jelölve bárkitől.

posztumusz

GONDOLAT

Ki képzelheti el előre csöndjeit,
ahogy rácsöppen a szobra-nincs némaság,
s szándékunk barátként fogadja gyilkosát,
mint lányok, ha blúzuk bomlani engedik.

Mikor fedetlenül marad a gondolat,
törékeny alakját nem takarják tettek,
érvek és érdekek fátyla szertefeslett,
sajátos díszei dísztelen látszanak.

Amíg még rám talál, biztosan lesz tovább,
csókjával szemében csak érte ébredek.

Fölöttem virrasztva akárhány éj felett
határtalan határ, megóvó pusztaság.

posztumusz

CSAK A FÉNY HALLGATJA

Hová lesz a papír, ha elfújja majd a szél,
s ha felveszik és elolvassák értik-e a nyelvét?
A köztes fájdalomról a tinta már nem beszél,
csak a fény hallgatja a kékülts lapok nesztét.
posztumusz

ZEN

Nincs már mit várnom, utolsó lettem,
akitől akármit várhatna bárki.
Senkinek öröm, bánat se bennem,
hogy tőle ne tudnék messzebbre látni.
Zavartalanul szabaddá váltam,
miután elmúltam vágyni utána,
s repülök, mióta becsuktam szárnyam.
Korlátom többé nem mások határa.
Megállt a pillanat, s függ velem szemben,
s rákulcsol átható tekintetére
nyújtózva tükörként kékellő csendben
virágzom zöldülőn élővé téve.

ZÁRÓJELENTÉS

Másképp csináltam, mint miként kérték.
Egyedül voltam együgyű mérték.
Hittem: Az ember csodákat tehet,
ha mégse mond az ész okán nemet
néhanap.

És aki közben lépteim félte,
s csupán aggódott, tisztelem érte.
Rá vagyok varrva mások nyakára:
Szabadságomnak hallgass az ára?

Nem tudom.
Más bőrbe bújva mindnyájuk elől
körbe röhögtem azt, aki bedől.
Egyre szorít ez a felhúzott szerep
addig ölelve, míg agyon nem szeret
netalán.

HOLDFÉNY – KETREC

Sétálsz a hold alatt, s azt hiszed, látlak,
pedig az ezüst csak kicsorbult bánat.

Rád omló őszi éj nagyon hűs fátyol,
foglyul ejt, múlttól és jövőtől távol.

Állsz, mint az aszfalton kinyílt virág.
Mit gondolsz ilyenkor, ki tekint ki rád?

Árnyéktól hályogos ablakom mögött
haragos zavarba hiába jövök.

Rontásod oldani nincsen már igényem,
érdemrend maradsz a sötétség szívében.

VIRÁGSORS

Nézem a virágot, amilyen nem lesz több;
ismételhetetlen színében üzenet.
Ki tudja miért ölt épp ilyen alakot,
kinek a kedvéért szépítette magát?
Kinek a kedvéért viseljük az arcunk;
milyen alkalomra öltöttünk alakot?
A ráncaink közé gyűrt gondolat kire vár,
ha ismeretlen a cél, és láthatatlan az út.
posztumusz

TOLCSVAY BÉLÁNAK

- Láttalak téged, hogy nem jársz, csak visznek,
mert magától nem jár a tolókocsi.
Szólj barátom, mondd, milyen az élet
ha ajtód és ablakod más nyitja ki?

- Lehet, hogy mást vársz, de azt mondom megszoktam,
huszonhat évvel a hátam mögött.
S mióta magamat versekben írom meg,
lelkem a testemmel békét kötött.

- Mit nyújt az írás, hogy oly sokra tartod,
és amit te gondolsz, ki látja meg?
Látod a világot, mindenki rohan,
hát kinek jut ideje törődni veled?

- Tudom jól, így van, de mégis csak írok,
mert arról, hogy itt vagyok, nincs más jel.
Várom az órát és eljön egy napon,
hogy olvassa valaki, s vissza felel.

- Ha megírsz egy verset,- azt kérdem kire vár,
mit mond el másnak míg rólad beszél?
Végül is mi hajtott, amikor elkezdted,
hol az a gondolat, mi volt a cél?

- Családban élek és törődnek velem,
de néhanap nem elég az, ami van.
Valaki máshoz is tartozni szeretnék,
s meglátni szemében végül magam.

- Ha mindenki elfoglalt, és semmi sem köt le már,
nem fáj-e jobban, hogy nem mehetsz el?

Ha csábít a város az imádott utcákkal
és mégse mozdulhatsz, mit is teszel?

- Szavakban sétálok, szedem a lábam,
elröpít a képzelet, s nincs több fal.
Hiába jutott több nekem négy kerékkal,
akad egy jó barát, segít a dal.
1979 - posztumusz

VALLOMÁS BUDAPESTHEZ

Mikor átölel a város, csak engem kíván látni,
belőle származó örök szerelmesét,
s őrzöm csöndes ámulattal, mit évek alatt mesélt,
én, ki porszemnek tán nagy, de kövének parányi.

Utcáinak délutáni ölében ringat el,
kilopva belőlem minden fáradtságot,
a csüggedést, mely észrevétlen vállaimra hágott,
s minden kétségemre kérdés nélkül felel.

Keresztes tornyai, mint prérin a cölöpök
a tudatot adják az úthoz, hogy merre kell indulnom,
s első búcsúimtól kezdve örökre fogadom;
bárhonnan is kelljen jönnöm, hozzá visszajövök.
posztumusz

KARÁCSONY EST

Nézd a kora esti kiürült utcákat,
talán most mindenki időben hazatért.
Gyertyát gyújtani az egyetlen kisedért,
akiben egyedül ma még reményt láthat.

Aki megfeszítve végezte miértünk.
Kitől melegebbek lettek az otthonok.
Kin nem nyerhet a gyűlölet ostromot,
ki mindig közel volt, ha kegyelmet kértünk.

Ő nyitja ma este szívünkön a páncélt,
hadd legyünk legalább egy percre emberek.
Hiába íratott ellene rendelet,
mert ki felé fordult, minden átkot túlél.

Szeretet fénylik a házak ablakában,
nesztelen suhanó angyalszárnyas öröm.
Mindent összebékít túl a földi körön,
s csillagos békét von az égre lágyan.

Bizalom virraszt a házarcú mezőkön,
szeles öleléssel virágzó nyugalom.
Csak a szél szalad a síneken, utakon,
siet a jó hírrel, hogy mindent betöltsön.

Valahogy minden más ezen az éjjelen;
úgy tűnik magára hagyva senki sincsen.
A legapróbb jel is elringat a hitben;
szeretetünk tiszta, erős és végtelen.
posztumusz

FREGATT AZ ÜVEGBEN

Mint érintetlen, palackba zárt hajó
látom és hallom is, de nem értem a vizet.
Koporsómmal együtt a sodrás partra vihet,
dísz tárgy – életem csak megcsodálni való.

Gyufaszál árbocaimon hallgat a kötélzet.
Gyaluforgács vitorlám fölött zászló nem leng.
Lekátrányozott dugóval megőriz a szélcsend,
ábrándjaim mélyén mégis örök vihart érzek.

MINTHA CSAK

Arcodra nézek, és nincs rajta árnyék,
mintha csak tavaszi tájakat látnék,
mintha csak tavaszi tájakat látnál
lenn a Dunánál.

Nézem a vitrinbe rendezett képet
fölmérve, mögötte milyen az élet,
fölmérve mögötte mit is találnál
lenn a Dunánál.

Sivár az összhang, ha kórusa néma,
s leütött sarkokon fázik a téglá.
Leütött sarkokon, amikor várnál
lenn a Dunánál.

NEM VAGYOK

Nem vagyok poéta, csak valamit akartam
lélekbe karcolni, ahogy magam látom,
ki teljesen sosem volt ezen a világon
és vétkezni sem tudott, csupán gondolatban.
posztumusz

ARS POÉTIKA

Nem törekszem többre, mint amit adhatok;
kiszámíthatatlanul önmagam énekét,
ahogy engem mutat, amikor színre lép,

hogy soraimban öltsek igazi alakot.
Maradjon másoknak csörömpölni a szó.
Nekem enélkül kell mutatni ki voltam,
mert múltó divat után soha se loholtam,
egyedül döntve el, a betű mire való.
posztumusz

RÁM EGYEDÜL

Minden ablakomat betöri az élet,
s így lassan már nem lesz hol a világba kinézniem.
A kövek röpte elől mindinkább kiteérek,
csak díszletem marad meg a világnak egészen.

Büntetlenül csupán befele nézhetek
tévedéseimet egyedül fedve fel;
Ahol a gondolat magával fog kezét
nem tartozik másra amikor vétkezel.
posztumusz

BUJDOSOM

Sétálok az önsajnálát hosszú kabátjában,
mint akit túl korán elhagyott az öröm.
Kedvem délelőtti felhőkre tükrözöm,
énem határoló bástyáivá váltan.

Az arcok ismeretlenségeit nem nyitják kulcsaim,
pillantásaikra soha nem illik rá szemem.
Így másoknak is titok marad mi történik velem,
bolyongásom érthetetlen vonalú útjain.
posztumusz

OMEGA ÉS ALFA

Ki kérheti számon, hogy viselem magam?
Más füttyére lábam nem rúgja a földet.
Kétes léptű táncok szele sose pörget.
Nyugalmam, a gátlás nyugalma, gátlástalan.

Saját ritmusaim szédítik a fejem;
illatok vásznain visszatérő képek,
hangjukat festeni csakis értük élek,
mikor véget érek, véget érnek velem.
posztumusz

IFJÚSÁGOM

Nem jössz már dallal, és nem jöhetsz gyertyával
álmomat lesni, hogy nyugodt-e még,
míg hajnalom rám nyitja üres szemét
és mire fölkelek nincsen nyomod.

Könnyű vagy akár egy fél gondolat,
szellőkön hintázó apró bogár,
mint aki tréfából s kacagva száll,
s arcomon elfér egy könnycsepp alatt.

Benne van valahol minden napom
világot jelentő köveiből
egy óra, mit apránként percekre tör,
hogy hosszabbnak tűnjön, míg boldog vagyok.
posztumusz

NYÁR ÉJ

Ágyamon fekszem csendben, hason,
köröttem szobám lehelete.

Ez maradt, nincs más bizalmasom.
Szeret, s nem kérdi szerethet-e.
posztumusz

ÚTON

Elmegyek, mintha vissza se jönnék,
de holnap mégis itt leszek újból,
bár kötés, sírás mellette nem szól,
s távol tartani nagyobb a szándék.

Sehol se lennék égő hiányjel,
senkinek soha pótolhatatlan,
mint néma filmen dal a szabadban,
könnyedén, s könnyen mulasztható el.

Csupán az utak nyújtóznak értem
szolgálva, mégis személytelenül;
nem tudakolva mi mozgat belül,
miért jövök, ha vissza se tértem.
posztumusz

TETŐ ALATT

Falaim fölé mennyezet került,
elzárva fenn a kijáratot;
eldönteni az ég merre derült
egyetlen hely, hol kiláthatott.
Világot, érzést, vágyat takartan
őrizni, jól zárt, vörös plafon;
arctalan tűzzel örömben, bajban,
túlzott közel, és túl vakon.
Föld felé hajtva minden kívánság
hús áldozatra váró meleg.

Akárhány éven, életem átvág,
érintést áhít, kéjért remeg.
posztumusz

KÖZÉPEN

Gyöngy mélyén a porszem vagyok, feltörhetetlen világban.
Nem jut több, és nincsen nagyobb, az életre csak egy szobám van.
Égboltom alatt feszülnek vastag, szivárványos falak,
zajtalan zenét a fülemnek, s szememnek éjt ők osztanak.

Kintről csak a sejtelem süt ablak nélkül, csupán nesznek,
s megtudom a nagy tetővel együtt a valami is odaveszhet.
Egyszemélyes ez a börtön, összeomlik amikor én.
Amíg magamat megőrzöm, rab maradok a közepén.
posztumusz

SZÍNPADOM

A színpadon túlról sejlik az értelem,
s mi offertált bájjal játsszuk az eszelőst;
az Isten előtt alázkodót, a szerelmest, és hőst,
de szerepemet nem sikerül mégsem megértenem.
A szerzői utasítások soha sem felelnek,
s a díszletek önkényesen feltörték az időt,
mit köré a kétes, és ingatag szándék szőtt,
megcáfolva értelmét a baljóslatú tervek.
posztumusz

PRÉDIKÁTOR

Az Isten

Míg élek hinni fogom -nem fér hozzá kétség-
nyílt, vagy titkolt vádak, viták közepette;
hogy jogunkat e földön élni ő szerezte
a döntés hatalmával együtt, s megszabni meddig még.
posztumusz

KÉRLEK

Jöjj el, és vedd el rólam az éjszakát,
ne ítélj örök hallgatásra.
Te vagy az egyetlen, ki lelkembe lát,
életem szándékosba zárva.

Itt állok nagyon mélyen lábad előtt
gyermekként bocsánatot kérve.
Kegyelmet nem várok, csak lelkierőt
rám fagyott bánatom helyébe.

Jelet se érdelek, sem üzenetet.
Csupán, mint bűnöst vegyél számba.
Maradék utam talán oda vezet,
hol van remény megtisztulásra.

Szavakkal rendelted, hogy szolgáljalak.
Minden mást megvontál cserébe.
Tekintsed beléd vetett bizalmamat,
könyörgöm, ne csúfolj meg érte.

CSILLAGNÉZŐ

A csillagok felől magány az üzenet.
Bámulnak rám, mint megannyi fáradra súrolt szem.
Tekintetük nyomán bomlik ki felettem
a soha meg nem talált, s úgy örökre elveszett.

Földre szűrt pillantásukba tócsák közvetítik
lentről tükröződő énekük dallamát.
Fülem földi vallomás még egyszer sem járta át,
mert bennem messzebb fények felől erősödik a hit.
posztumusz

KERÉK

Kinyújtott kezeden sétáltatsz végig
mióta létezem, ügyelve rám,
pokolra süllyesztve, s emelve éig,
szándékod ennél több nincs is talán.

Karod csak küllő a kerékhez képest,
állandó mozgásba tartva magad,
reggelre, délelőtt, délután és est
századok s ezredek körén halad.

Életet lehelsz a rád szálló porba
egyenként ismerve minden szemet,
forgásod keverte szélből széthordva
általad és érted cselekszenek.

DICSÉRLEK

Csak téged próbállak szolgálni azzal,
hogy néha verset ölt bennem pár szó,

és mikor sikerül, engem vigasztal,
mert mégis te vagy a mindenható.

Ismerlek, akár pára a fagyot,
figyelmed megtartó leheletű,
hogyan is lehetnék magamra hagyott,
ha tőled érkezik minden betű.

Mindenki megun, vagy elfelejt engem,
hisz minden földi tűz vége hamu,
és mégis Te készítesz lángot keresnem,
mert a vágy végtelen lejárata.

ÜZENET

Add, hogy újra bízhasak benned,
emelj át a kétségeken,
utam másfelé nem enged
se holtan, se elevenen.
Mint a kín, hogy testben élek,
csak úgy tartozol hozzám.
Utánad kiált a lélek,
mikor földi hite fogytán.
Jeleket se követelek,
csak megújuló bizalmat.
Küldd el hozzám követedet,
aki átölel, s elaltat.
Küldjél éterien tiszta
könnyű, égszínkéék szerelmet,
még ha nincs is megírva,
kegyelmed által betelhet.
Sújthatsz bolondok jelével,
mégis elhozod őt nekem.
Ez a világ bárhogy érvel,
s hiába tart cserepeken.

AZ EGYETLENT

Mint a légy a frissen tisztított üveget,
mások sötét indulata köpi be életem.
Bár lelkem ügyére éberem ügyelek,
sokszor arra riadok, hogy magam is vétkezem.

Az útszéli szennyből fölserkenő szavak
mélyen ülő mondatokba forgatják a nyelvem,
hol az ösztön szívbe s értelembe harap,
s onnan ezt a kicsi fényt is nehéz visszanyernem.
Ezért rejtőzködöm néha zárt kapuim mögé.
Belső lépcsőimen fölmegek a hegyre.
Körülnézve kilátásom egyedül az Övé,
s az egyetlen ügyet tudakolom egyre.
posztumusz

GNOSZTIKA

Egyetlen valódi célom, hogy várok
abban a tudatban, van aki vár.
Naponta szélesebb, s mélyebb az árok.
De köztünk nincsen szükség hidakra már.

Repít növekvő víz fölött szállva
arrafelé, ahol Ő sejthető.
Onnan hív a Világ Világossága,
hol olajfákkal zöld a hegytető.

DÁVID CSILLAGA

Ahol a többiek, járjanak mások
keresve léptüknek biztos helyet,
sodrásra, falkára többé nem várok,
amíg a választott csillag vezet.

Tudom jól, egyedül sötétben állok,
és aki tehetné, sem nyújt kezet,
senki se fáradjon, nincs szükség rátok,
amíg a választott csillag vezet.

Étvágyam egy egész világra vágyott,
fejadagom csupán keskeny szelet;
átokkal bevett, s hitemtől áldott,
amíg a választott csillag vezet.

Jöttömben nem tart föl sem kő, sem árok,
simákká lesznek a völgyek s hegyek.
Rémület nem rogyaszt, és meg nem állok,
kitartok, amíg a csillag vezet.

ÖRÖKSÉGEM

Lesz, mikor nem tudok róla már semmit,
csupán a gondolatot.

Ő volt, aki ebből a világból elvitt,
és aki visszahozott.

Többre találni a megnevezettnél
mindenki birtokán túl,
megtudva, két szemem födelén elfér
ragyogni páratlanul.

Magasan befelé nézni a csúcsról
mindenre figyelmesen,
elhagyva, mit a vágy magával hurcol
bélyegül az életen.

Újra kitűzve a kezdeti pontot
befogad, s befogadom,
öröktől örökölt koronát hordva,
uralmam önuralom.

KELJ FÖL!

Ostoba ember, hát mit vársz a haláltól,
válladon váratlan kripta – hideg kezét?
Foghíjas csontvagyort, amint épp bevádol?
- Hisz akad- e élő, aki nem vétkezett?

Kétséges ember, mondd; ismersz-e kegyelmet?
S nem volt-e elég kegy már az is, hogy éltél?
Miért nevel félszet, ki hitet nevelhet?
- Magasabb templomot minden büszke bércnél.

Megváltott ember, még kit keresel kívül,
micsoda sárba vájt, földízű szerelmet?
Dobd el mankóidat, eredj, és vidd hírül:
Asszony és anyag szült, de Isten teremtett!

PRÉDIKÁTOR

Ki szegheti kedvemet, ha birtoklom a hitet,
s mélyülő tudattal érzem, hogy fentről vezérel,
e világban világom a felső csendig ér el,
s Isten szavaiból másnak vigasztalást viszek?

Emberekből építgetek az Úrnak templomot,
faragott kövek nélkül és festett vásznak nélkül;
míg az Ige fölé szilárd meggyőződés épül,
és az üdvösségben egyszer Jézussal osztozok.

NÉZEM A KORT

VIDÉK

Elöttem az emlékeit gyorsan élő vidék.
Sétálok a közteherként kövezetlen utcán.
Megcsodálom a temető penészes műkő – hitét,
legegyszerűbb kriptáját még bérelni se tudnám.

Egyre többszintes házak a disznóólak előtt.
Szépen lassan megbékél a régi Dózsa- harag.
Busz gyűjti a munkába és iskolába menőt,
de a lelkük kétablakos – sátortetős marad.

Kőbányai télen – nyáron van a kultúrházban.
Bögrecsárdán osztozik az elnöknő, s a titkár.
Bűnbocsánatra és mennyre számíthatnak bátran,
míg fiuk a nagymiséken buzgón ministrál.

SOKAN VANNAK

Akiket lelőttek, számon tarthatóak,
és a kiirtottak kőtáblára vésve.
Emlékünnepüket megőrzi a holnap.
Ki emlékezik a többiek nevére?
Ki köt virágot az önként indulónak?
Sokan vannak akik egyedül döntenek
csendben rábólintva a beállott csöndre,
s választanak hidat, gyógyszert, vagy kötelet.
S nem akad életük lámpásának őre,
hallgatnak felőlük a szentelt szövegek.

EGY AKOLBAN

Tülerőben vannak a részletek ellenünk,
de mégis az összkép valahol biztató,
ha amíg engedik, és csakis addig megyünk,
fejünkön átokról áldásra vált a szó.

Jól nevelt bárányként hagyjuk, hogy nyírjanak,
s szívünk- tájt néhanap csontig ér a penge,
mégis vigyáznak ránk, kimúlnunk nem szabad,
bár a konyhán van, ki olcsóbb húst szeretne.

Így vár ránk az idő, míg győzzük gyapjúval,
hisszük, hogy nem öl meg, jó barát az acél,
összetartásunk a karámba visszacsál,
együtt lenni könnyebb mindenkinek, ha fél.

RAGOZÁS

És mellébeszélnek, hogy ne legyen tisztább.
Te fizetsz érte, s így kvittek vagyunk.
Ő sohse fogja megérteni titkát.
Mi bombabiztosan tartjuk magunk.
Ti kiosztjátok, mit, kinek és meddig.
Ők pedig szolgálnak, ahogyan kell.
Engem, mert jól festek, meg senki sem szid.
Téged úgyis csak a konc érdekel.
Őt megnevelnünk szép, szent kötelesség,
minket illet érte a jutalom.
Titeket, bármi lesz, lesz aki megvéd.
Őket siratjuk a ravatalon.

VÉGZÉS

Bárkit megölnek, és nem fontos nyugta,
sírjára virág, se jel,
ha minden azon a koszorún múlna,
emléke porladjon el.
Elég, ha tudják a gyilkosról: ő az,
hadd higgye, túlélhető,
s tettére háromszáz ezüst a válasz,
s elverni lesz még idő.
A dölyfös mindig szüretre számít,
vidul a holnap borán,
magára vonja a jég baltáit,
nincs kelni elég korán.
Nyarak és kertek hiába fogynak,
a bűnös gyümölcse vád.
Tetted a bírád, s ítéel fogolynak,
felmentést hogyan adna rád?

BANKETT

Nézd a nép fiait: a bársonyszékekben
egymást váltogatva ülnek az asztalnál.
Folyik a lakoma, s úgy tűnik végtelen.
Az idő sötéten, lassan és halkán száll.

Aztán az ezüstök tövére ég a láng,
s a vigalom végén hajnalt bont a másnap.
A bankett mosolya grimaszba futva ráng,
pirosló mámora hányingerbe átszap.

Nézd a nép fiait a bársony székeken !
Ők mindent jól láttak előre, utólag.
Nyelvük köszörülve a döglött vétkesen
mesélik, mint lesz az élbolyból utóhad.

Isznak a jövőre túltöltött pohárral:
„Hisz a hibák végül kijavíthatóak !”
Álmukban sem sejtik: Nincs az a csodás hal,
mely megélhet partján a kiszáradt tónak.

TOVÁBB HAZUDNAK

És hazudnak tovább, csak újabb stílusban
szemfényvesztéstől, meg hatalomvágytól,
s túlélés görcsétől halálig földúltan.
Földjük bár eltakar még, de nem ápol.

Félelmük hatalmas ereje folytán
aki fél, hozzájuk szolgának beáll,
és csőre töltötten retteg a portán;
Üres fegyverré válhat a kanál.

S ezalatt papírból feszeng a szónok.
Jól tudja, van hátra két éve talán,
gazdagon fizetnek majd az adósok,
s ott éri magát a fal túloldalán.

Kalapig merül az utolsó táncban
színültig csillagos konfetti – porral.
Fényesen berugik még egyszer bátran,
s utolsó sikolya, azt hiszi, bordal.

FÉNYRE SÖTÉTEDŐK

Fehér szavaikon feketén ordít át
felhős éjszakákká süllyedt ítéletük.
Isten is alig tud mit kezdeni velük.

A lélek nem üthet rajtuk rést, hol kilát.
Az Ige magvait elnyelik, mint kút,
s megütköznek bennük a megváltó erők,
s a szellemmel szemben fényre sötétedők.
Méhük önzést hordoz, hallgatást és gyanút.
Szeretetük végső céljaként magukon
saját árnyékukból viselve glóriát
vastagodó körén végül nem törnek át,
s tettetik a Napot csalárdul, s hazugon.

ÖRÖK TAVASZ

(1990)

Mélyen repülnek a bálványok szobrai,
költözéshez láttak ezen a tavaszon,
döngő szárnycsapásuk jól esik hallani,
ahogy földet érnek feketén, vastagon.

Száll a fölvert porban lélektelen lelkük,
még sincs hálaadó - vagy éppen gyászmise.
Nevüket kitartó szorongással ejtjük
pontosan belátva, nem dőlt el semmi se.

Ismét eljöhetnek megújult alakban
rossz emlékű rémek új kísértetei.
Bújhatunk megint a föld alá zavartan,
ha kegyes idő és alkalom engedi.

Mert jut behódoló minden hódítóra,
tapsolni mindig kész akármilyen tömeg.
Attól függ, mit talál, mikor üt az óra,
és a csőcseléket ki vásárolja meg.

RAJZOLT SZENTSÉG

Fűrészpör és pénz az emberek fejében,
ennyi csak a tömeg.
Törpe gondolatok ásítognak éhen,
nincs mivel tömni meg.
Hétköznapi gondját kergetik a földön
hangyaléptű álmok,
napról – napra többet követelve kölcsön,
törlesztésük álnok.
Eső mossa le a kréta – glóriákat
önarcképeinkről.
Egész más, amit a rajzolt szentség láttat,
s mit a szándék fed föl.
Kormos lé folyik a vízköpők agyából,
s ránk szilárdul máznak.
Saját mértékeink utolérnek bárhol,
s éberen vigyáznak.

MÁR NEM

Egyre szűkülő, üres marokkal
rosszkedvű költők, hamis szatócsok
méri a „drága nemzeti jövőt”.
Míg a megértés báránya koplal,
kap néhány édes júdási csókot,
jönnek a „holnap nevében” jövők.

Egy kurta röptű – nyár – hozta ősszel
fekete szirmot bont ránk a korom,
hangulatunkból gyászfátylat alkot.
Reménység helyett csak a tél tölt el,
városi faggyal úr lesz a korom,
s nem veszi föl már senki a harcot.

NÉZEM A KORT

Nézem a kort, hogyan változik a korrall
körülkoszorúzva jogot és hatalmat.
Fürdővízből, mit „forradalma” forral,
egy levesre valót önzetlen ki is adhat?
Kinek jut eszébe nyakig meleg vízben,
hogy a kint rekedtek közül sokan fáznak?
Egyre nehezebben melegedhet ingyen,
ki döbbenetében pártatlanul áll csak.

HOVÁ?

Feljött az utolsó alkonyok egyike,
megint hosszan tartó éjszaka virrad ránk.
Hol derengésnél több nem vigyáz semmire
valódi fénnel, hogy biztosat mondanánk.
Tömbök és tömegek sötét körvonala
kitapinthatatlan, sejtelmes hatalom...
Napi megváltását hová hordja haza,
kinek a SZERETNÉM sosem lesz AKAROM?

MAGYARORSZÁG

Mindig hét lépésről volt csak hozzá közöm,
s nem kaptam előle királyi birtokot.
Néztem a tömeget, hogyan marakodott,
megosztozva rajt, mint sakálok a dögön.

Sohasem lendített egekig az öröm,
s nem is vert föld alá miatta a bánat.
Mindössze szégyelltem, ki mennyit zabálhat,
megosztozva rajt, mint sakálok a dögön.

Az sem nyugtatna meg, – tudtam – ha elszököm,
vagy részleteiben mélyen alászállnék,
s engem sem hajszolna különösebb szándék:
Megosztolni rajt, mint sakálok a dögön.

Bárkivel lehetne, senkivel sincs pöröm.
Ordítozzon más, erről én lemondok.
Csönd lesz, ha hús híján, maradnak a csontok.
Min osztottok majd, mint sakálok a dögön.

TÖBBSÉGÜK JOGÁN

Újabban nincsenek már egyéb túlélők,
mint rögtönítélő mérgezett szavak.
Mire meglátnánk a maguktól eltérőt,
már ott vergődik a lábunk alatt.

Tiszteljük túl korán eljáró kezünket.
Feltűnés nélkül tért vissza a letűnt...
Míg többségük jogán ellenünk szegülnek,
lassanként fogjuk föl, mi történt velünk.
posztumusz

MEDDIG MÉG?

És megint itt egy újabb március,
s nem minden évben ugyanúgy jön el.
Volt hősie és volt romantikus,
de legtöbbször a gyászos állt közel.

Százötven éve egy esős napon
hittük, hogy miénk az örök tavasz,
csak kitartani s bízni kell nagyon,
s tíz igaz több, mint tízezer ravasz.

Így azóta is sokszor hullt a vér,
mert áldozatból mindig volt elég,
s a kérdés ami vissza-vissza tér:
Vajon a magyar meddig bírja még?

Hol kelt az első horgas gondolat
a félvilágot küldve ellenünk,
s míg csapás után csapást osztogat
lesi, hogy majdcsak végleg elveszünk.

Vidul, ha minket hajbókolni lát,
a megosztás a legfőbb fegyvere,
hazánk húsából hizlalja magát,
s egyenként nincs mit tennünk ellene.

Miért borult ránk ilyen éjszaka
hol fényes múltunk messze, s messzeség?
Mit is felel a virrasztó szavára:
Vajon a magyar meddig bírja még?

A néma többség kis fillérei
az idegenek tenyere alatt
úgy tűnnek el, hogy észre sem veszi,
már kegyelemből jut csupán falat.

S mint cirkuszban a nyalka idomár,
az országgyűlés vidám elnöke
naponta újabb mutatványra vár,
hazához, néphez végképp nincs köze.

A szellem és a szív bilincset
vajon a magyar meddig bírja még?
Vagy akarat és lélek sincsen itt,
s a tetszhalálból nem volt már elég?

MÁSNAP

(1990.március.20. Marosvásárhely)

A szenvedésünk személyes marad,
ahogy a sors sem lecserélhető.
Egyedül csak a választás szabad;
kiből lesz követ, vagy elkövető.
Kiütött foggal, gyűrött inggel
nem mût, de gyilkol az élet éle,
s másnap, az ütközet utáni reggel,
nincs kitől szánalmat remélni érte.
Nincs kitől szív fölé csillag, se kereszt,
nincs kitől töretlen égszínkép hála,
nincs aki fölment, és szabadon ereszt,
ha Isten nem ismer bennünk magára.
posztumusz

VOLTAKÉPP

Fut az ólom – rabbi a terepasztalon,
nyomában egy korbács, szintén öntvény német;
jól átélhetően és részlet – gazdagon
mutatva, voltaképp semmi sem ért véget...

ÁLLAPOTOM

ÉLEK ÍGY

Számra görbített mosollyal bölintom az igent,
míg megtanulom lassan a hallgatás mértanát;
s a némaság rendszerét lelkem megtermi bent,
melyen már magam sem látok néha át.

Vastag rétegekben beföd az unalom,
az illedelmes jóindulat mozdulatlansága;
hisz nem létezik a baj, ha jelét nem mutatom,
mert szavaim mögött felejttem, udvarukba zárva.
posztumusz

ESŐS ESTE

Fényes feketébe csomagolt utcákon
színek reflexei hintáznak a vízben.
Csorgok, csepegek az összhatáshoz híven,
s lehet csak álmain sétáját sétálom.

Innen ismerős a koldus esti fényben,
akinek nem célja túltenni másokon,
nem régi osztálytárs, vagy barát, vagy rokon.
Minden ajtót betett maga mögött régen.

Ez a hosszú esős este az életem,
hol egyetlen ablak sem nyílik utánam,
mégis búcsú koppan minden csepp szavában.
Hajnalodni fog már mikor megérkezem.

KÖRÜLVESZ A VILÁG

Ha őszintén beszélek azt hiszik, hogy játszom,
hisz a rám szoktatott álarc a világnak én vagyok.

Hiába tetszem át a körém csődült átkon,
nem akadt még senki, ki bezúzná az elém zárt ablakot.

Festett üveg tégláin át senki nem látja meg,
hogy színes díszletein túl uralkodik a gyász,
s mikor néha elüt a hang, mindenki rám mered,
és nyugalma fülét letapasztva vigyáz.

posztumusz

KERTBOHÓC

Így jöttem világra fizetett bohócnak,
s utolsó percemig végig kell játszanom,
hisz kenyeret ma már semmiért nem adnak,
nincs saját életem, csupán csak színpadom.
A kötéláncos lenéz, s a zsonglőr átlép rajtam.

A közönség túl van rég a vicceimen.
Csak markolom a függönyt, hogy időm visszatartsam,
s nekem szóló tapsuk végül is elhiszem.

ITTHON VAGYOK

Holddá fehérített üres bohócarccal,
s átküzdött életem púpjával hátamon
azt lesem, lesz-e, ki néhanap vigasztal,
mire a bánatot végül is megszokom.

Közönyöm bábjaként sírásra nincs hitem.
Életem cirkusza örök attrakció.
Semmiért játszom, hisz nem hiszek semmiben,
mert minden hihető, hamis és változó.

EGY MARIONETT VALLOMÁSA

Nem volt bennem szégyen soha, és nincs öntudat;
nem vagyok csak púpos kéjvágy űzte marionett.
Sóvárgásom lányok forró combja közé mutat,
ahonnan a visszatetszés gúnyjele kivetett.

Agyam torz játékaiba enyész az unalom,
fantáziám láncán Don Juanná emelkedem.
Síkos képzelgésemmel magam mulattatom,
míg a bábos lány testét boldogítja velem.

TÚL MINDEN VICCEN

Túl minden viccen, a fényoszó körében,
bezárult testtel ülsz szomorúan,
mint akit itt hagyott az élet közepén,
úgy kérded magadtól: Mégis mi van?

Arcodon egyetlen elárvult könnycseppel,
tépelődsz: halk volt, vagy rövid a dal?
- Ki mondja meg, milyen grimasszal álljon fel,
kinek a jobb sorsa, mindenképp bal?

ÁLLAPOTOM

Állapotom nem tesz rokonná senkivel,
testidegen létezésem ismétелhetetlen.
Mindenből csak a kép látszata érdekel,
mint ki arcokat keres az úszó fellegekben.

A csend vásznán kivetített ígéreték mögött,
szertefoszló árnyjátékát játssza a képzelet,
míg illúzióim fölött éberem őrködök,
lebegve a seholszínház nincseszkái felett.

CSAVARGÓ ÉNEK

Közepes hőfokra készítette élek,
nem fenyít hóguta, s nem fenyít fagy,
de hiányérzetem amikor nagy,
fölsejlik bennem a csavargó ének.

Világi értéken semmit sem érek,
bonc, vagy pap nem sokra menne velem.
Nem vagyok jövő, se történelem,
s ha vagyok, mindössze csavargó ének.

Bármikor rám lelhet amitől félek;
nem ütöm, magától perdül a dob,
és ha egy botlás a táncból kidob,
nem marad más, mint a csavargó ének.

Egy meghitt szögletű szívben elférek.
Kis kelta hárfá, vagy fuvola tok,
az volnék - amire én gondolok-,
s benne, egy letáncolt csavargó lélek.
posztumusz

ALKONYI TEMETÉS

Dallal együtt szállok át az égbe nyitott téren;
alkonyi temetés, szeles elbúcsúzás,
már a semmi kormányozza szekerét mellettem,
s egy marék föld alattam nyugodni, semmi más.

A dalom száll az égen kihúlt kereszték közt,
fölöttem hervadt virágok éjszakai csendben,
mégis örülni kell, hogy megértük ezt az őszt,
s a mulandót veled együtt méltán eltemettem.

Szétszóródott verseimben keresd meg a zsoldárt.
Te, ki majd fölöttem kifeszítéd a gyászt,
emeld föl a gondolatot ami ott Téged várt,
és meséld el, hogy mégis értették ezt a szép széthullást.

1976.7.7. - posztumusz

FÉLHOLTRA VÁLTAN

Ahogy a patkányok süllyedő hajóról,
menekül előlem minden szép pillanat.
Valahonnan mélyről már lélek harang szól
egész halkán, mégis rám döntve a falat.

Váram légüressé vált a rettegestől:
Kiüti az idő fent a zárókövet,
s elviszi ahová akarát nem ér föl,
honnán ítéletnek csak túlélés jöhet.

Ellopják fölülemboltívem csillagát,
s nézhetem csupán a hulló téglák alól,
létem a nem- létnek lassanként mint ad át,
miközben vitázik, alkudozik, dacol.

Végül megosztóznak a kövér kincs felett.
Ami egynek sok, ott kettő többet talál.
Jut a rabló - torra pár kiadós szelet,
közösen zabál meg az élet, s a halál.

KIÁLLÍTÁSOM KÉPEI

Ha kifosztva magam készen lesz minden kép,
sétálhattok bennem, akár egy tárlaton
ismételt kérdéssel, miért is vállalom,
hisz aki értene, nincsen vagy be se lép.

Csámcsogni csupán a felmetszett titkokon,
ez lenne az egész, mit mindez arathat?
Flitter – áradatát ámuló szavaknak,
s összegzett kudarcom meglátni itt fogom?

Ilyen kérdésekre hogyan is feleljek:
- jön-e céloom felől valódi felelt?
Mindig megmutattam, amikor lehetett,
de az én rejtvényem nem a végkifejlet.

Bizonyosan lesz még erről számadásom,
vétkeim föltárva tanú sincs ellenem.
Uralkodhatik-e bárki a szellemem?
Bűnöst, védőt, vádat mind egyedül játszom.

KIÁLLÍTÁSOM VÉGE

Tárlatomnak vége. Leszálok a képről.
Mögöttem üres marad a téglafal.
Nem jut más cserébe, mi e kinnal ér föl,
mosolyból úgy kapni, hogy közben meg se csal.
Minden pillantásban mindig ott az üzlet.
Fölmér és összevet, milyen magas az ár.
Megérzi, hogy velem bátran nyélbe üthet
bármilyen szerződést, hol csak haszonra vár.
Kiürült termemben kínálgatom magam
míg az est alvásra int minden fénycsövet.
Sikerül betelnem csönddel halálosan,
s ellenem a jövő amit tud, elkövet.

HARMINCHATODIK NYÁR

Köpenyt keríték az út porából
minden csapattól, tömegtől távol.
Csillagfény takar, és aszfalt ápol.
Ez való nekem.

Múzsának: Kép egy sosem volt lányról,
akire idő, s tett rá sem cáfol,
ha él is hozzá hasonló bárhol,
nincs nála helyem.

Ebben a harminchatodik nyárban
mindenhez képest valami más van.
Itt ülök, jócskán üressé váltan,
s a szélcsönd szaval.

Kettős árnyékkal tűnődöm hárman.
Hiszek, de egyre kevésbé bátran.
Éjfél a déli harang szavában
a kibomló dal.

FÖNNMARADNI

Mélyrepülésű fellegek alatt
földszintre nyomott hétköznapiak,
életből létnek csak ennyi maradt,
kiporciózva mennyi vagyok.

Felül a mindössze sejthető éggel
napra nap terem, s új éjszaka.
Keresztülragyogni rajt mégse szégyell
csillagom. Merre tartsak haza?

Egyre közelgő falak közt járva
hegynek föl, hosszú emelkedőn
nem nézve bár, de gondolva hátha
nehéz földközeli maradni fönn.

Megérzés bomlik ki megértés helyett;
a váratlanra is várni kell.
Építem tovább a már bejárt hegyet,
amíg valaki fel nem figyel.

DECEMBER 17

Úgy tűnik, a gondolat még kiapadhatatlan
és főképp akkor, ha visszagondolok,
de tetteim ellenére magamra maradtam
külső szemlélőnek, a helyzet megszokott.
Itt a jelen ami fontos, nem az előnézet...
Pár apró karcolás a lakkos felszínen
élmény gyanánt, ettől talán élőbbek a fények,
ha bőszerű akarattal magam is elhiszem.
Néhány fátyolfelhős év haláltánc ütemben
elkészítve útját a mélyebb sötétnek.
Nem tudom, hogy mi lesz majd ott, ki szólít meg engem,
s azt válaszolom-e: Köszönöm, még élek.
posztumusz

LETAROLT SOR

Régi ablakomon bámulok ki ma is
bár az utca féloldala sarokig lebontva.
Változatlanságom onnan nézve hamis,
nem kísér csak a házak hült helyének odva.

Ez a közönségem, ez a letarolt sor,
ha beépül szűkebben néz majd rám az ég szeme.
Távolodni látszott addig is már olykor,
hogyan fogok tudni akkor szóba állni vele?
posztumusz

VÉGÜL IS

Úgy döntöttem, hogy majd felnövök, egyszer
kifényesedik bennem a szó,
több lesz mint kellékké kopott kegyser.
Nekirugaszkodtam repülni százszor,
bizonyítani mire való
s meddig emelhet, ha emel a mámor.
Sosem fogyott el végleg az álom,
rájöttem butaság felnőtté válnom.
posztumusz

PILLANAT KAROL

Azelőtt figyeltem sűg-e a holnap.
Jeleket lestem, a csillagos égről
kutattam, hogy a hit biztatást hol kap,
bizalmunk vize mily kútból tör föl.
Átlátva lányok fátyolos ingén,
testükben sejtettem Isten virágát,
s rájöttem: mind a csel függönye mentén
csapdába esik, ki varázson vág át.
Ki lopakodtam a jövőndő alól.
Akinek kevés a jelen, csak menjen!
Mióta belém a pillanat karol,
azóta nem hallasz jósolni engem.
posztumusz

FOGHÍJ

Rosszkedvű testemből kilóg a lélek,
végig simít a kövön.
Érdesen idegen érintést érzek,
nincs a világhoz közöm.

Ereszek árnyékán dőlve a falnak,
amíg az eső szakad,
- életek futkosnak, s életet falnak -
mélázón akár a rab.

Foghíjnak jöttem, üres teleknek,
burjánzik bennem a gyom.
Szeretni parkban vagy ágyban szeretnek,
roncstelepen nem nagyon.
posztumusz

A KÉPÍRÁS LÉNYEGE

A sötét vásznán festek egy képet
huszonhat éve,
írom az érzést, ahogy éget,
csábít az égbe.
Hajnalok közé hullt vázlatokra
rajzol az álom
egészen addig, míg kidolgozva
szépnek találom.
Az ismétlődő kis részletekből
sejlik az árnya.
Annak, ki majd a lényegből kel föl,
s ébred magára.

NEM BÁNVA

Megyek a poros utcákon át,
mintha csak éppen húszéves volnék,
- házadig lesem lábad nyomát -
a március is pontosan oly kék.
Szürkével kevert kora tavasz,
kétoldalt zsebem jól fűti öklöm,
éretlen vagyok, s nagyon pimasz,
nincs rajtad kívül kivel törődnöm.
Koptatom magam kapud előtt
várva, hogy egyszer végre kilépjél,
nem bánva szelet, dühödt esőt,
ott ér a járdaszélen az éjfél.

SZÁMVETÉSÜL

A csöndet testáltad rám örökségül,
belőle héttornyú rettegés épül.
A legmagasabbra felkötöm végül
magamat, lengeni örök emlékül.
Aki majd föltekint mind beleszédül,
tudni sem akarva rólam szem és fül.
Bezárkóznak, amíg be nem sötétül.
Az a múlt leszek, ami meg nem szépül.
Maradj az éjszakának ékességül.
Reménykedj, amíg élsz reménység nélkül.
Fényt hazudtál, s benned vak sötétség ül.
posztumusz

ÁTOK

„Rohadj meg azonnal: élve és kereszten,
szakadjon rád a dögvész köde.”
A keserűséged el sose eressen,

ne láss több hajnalt, lesve: jön-e?
Veszítsed szem elől, s ne találd meg magad,
agyadat szántsa téboly vasa.
Csak a fájdalomra legyél nyílt és szabad,
ezerszer indulj, s ne érz haza.
Egyedül, egyedül, egyedül, egyedül,
egyedül, ahogy szíved veri.
Ahogy az évekkel az idő nehezül,
maradj örökre gyásszal teli.
posztumusz

ISZOM

Rumot iszom a csendben,
s elképzelem,
hogy a fény vezet engem,
nem a félelem.

TISZTA JÁTÉK

Utunkat kiszámítani előre nem lehet,
vonulnak éveink, mint végtelen hosszú sor,
a napfény folyosóin lebegő porszemek;
s a függöny legördülhet köröttünk bármikor.
Úgy kéne játszanunk, hogy nekünk is jó legyen
és ne maradjon talány, vajon mit akarunk.
Akik fentről nézik túl az üveghegyen,
ha nem is értik, érezzék meg, mit takar szavunk.
posztumusz

VASALT FEKETÉBEN

Csupán felhőket látsz vonulni az égen,
frissítő záporra, villámokra várva,
bűneiddel együtt a föld szívja magába.
Néma hollók jönnek vasalt feketében.

Néma hollók jönnek vasalt feketében.
Szemed a fehéret köztük ne keresse,
ha itt is volt valaha, elment nagyon messze.
Nem maradhatott meg házad közelében.

Nem maradhatott meg házad közelében.
Sötétje uralta széles udvarodat,
s többé, birtokodba venni be nem fogad.
Hollók gyülekeznek vasalt feketében.

Hollók gyülekeznek vasalt feketében.
Pusztulásod fölött kiterjesztve szárnyuk,
de lelked viharos gátjaikon átjut,
s csupán felhőket látsz feljönni az égen.
posztumusz

EGYIRÁNYÚ IDŐ

Hol van a megtett út min hajszoltad a csodát,
mert ha körül nézel, semmi sem változott.
Hiába üldözted magad egyre tovább,
maradtál mint voltál: egyes szám, s átkozott.

Az elhívatottnak nem láttad meg jelét,
kivezetni téged téveszmék közül.
Velük együtt hullasz lassan peregve szét,
meztelen ág maradsz, mire a gyász fölül.

Álmodhatsz tavaszig, előtted még a tél,
addig nincs vendég, csak bőbeszédű fagyok.
Új tavasz eljöhet, de vissza sose tér;
amerre keresed te is emlék vagy ott.
posztumusz

ÍGY ÁLLOK

Ha árnyékom eltűnik, mint fátolyfelhők tennék,
valahol tisztább lesz minden és pontosabb.
Ledobva magáról a másra sem jó mentét,
sötétben, s fényben belőlem egy marad.

Nem lóg le talpamról sziámi kötésen,
gonosz ikerpárként lopózva utánam.
Engesztelő szürkén, vagy valódi sötéten
visszaulva az útra, mit megjártam.

Bennem, és csak bennem vár a lehetőség
mindenkit aki néz s engem akar látni.
Jövőre nincs időm, s múltam temetőjét
holnapra eladom, nőjön rajta bármi.
posztumusz

BÉLYEG

Már a kimondható vége felé járok,
nem jutnak eszembe újabb történetek.
Várva rájuk, hogy velem történjenek,
a lehet és köztem elmélyült az árok.
Egyre kevesebb hang van hátra a dalból.
Sokszor jobban járok egy - egy szótlan szóval,
könnyen veszni hagyva, mielőtt megszólal,
nem táplál vak hitet,
nem sért és nem harcol.
Ahogy újabb nyár jön, s mindig idegenebb,
úgy lesz hallgatásom hosszabb és gazdagabb.
Mert az idő lassan mindenkit testre szab,
olyan bélyeget hagy, mint fülön a seb.
posztumusz

HALOTTI BESZÉD

Az utolsó szó jogán mindig a sír beszél,
mert közös ítéletünk föllebbezhetetlen.
Egyformán feszítünk a ránk szabott szerepben,
különbségeink elhagyva kint a díszleteknél.
Az elmúlás színpadán mindenki annyit ér,
amennyi hiányát jelzi a világban;
A fájdalom hófoka az itt hagyottba zártan,
betölthető helye emlék vagy puszta tér.
posztumusz

KAPU

Mit fűzhetnék még ehhez a csendhez?
Semmit ma már.
Mert bármit szólnék, belőle elvesz
mindent akár.
A legvalódibb valóság szótlán,
mint a sehol.
Alámerülve gondolatodban,
semmit se szól.
Nem nyújtok többet már, mit a csend tesz.
Vár, ahogy vár.
De, amit ő mond, s tesz a csendhez,
szélesre tár.

ALKONYBAN

Nem őriz vértje a szerelemnek,
könnyedén fölsebez bármilyen harag.
Baráti világomnak fele megvet,
és aki nem, az meg részvétlen marad.
Aki az alkonyba bele-réved,
arról már tudni, hogy nem keres jövőt.

Ül mint a látszólag gyöngé részeg,
s hidegen hagyják az újonnan jövők.
posztumusz

RONTOTT FEHÉR

Színeken sejtve a valódi fehéret
szorgalmasan gyűjtünk minden árnyalatot,

ami jéggé fagyaszt és ami megéget,
de vágyból, érdekből ki lesz beavatott?

Megrontott szivárványt dédelgetünk csupán,
s mindig behull a mulandóság üszke,
és a felfutó fény lelkünk belső falán
félelmünk kormától marad ólomszürke.

Prostituált álmok kerülnek a gyolcsot
festettszemű kéjek melegén osztozva.
Vonzó tarkaságuk, bűnnel összehordott
érintetlenségük ment érte porondra.

A FÉNY ÁRA

Fűződhetsz bárkihez, ahogy a fény teszi
határai közé szorított esküvel.
Csak mit a föld enged, engedve meg neki,
hogy nap mint nap csupán, hétköznap jöjjön el.

Az est álmaiból számúzve az égit,
színében követni vakon az éjszakát,
pedig aki szállást sötétben készít,
a megáradt fénytől hajnalban mit se lát.

Káprázatainkon túl esik a lényeg,
s könnyen megtéveszthet csillogó köntöse.
Hiánytalanul csak egymagunkban fér meg,
továbbadni másnak nem tudja senki se.

Magányban fölérhet hozzá a türelem,
de a megosztott csend kevés, hogy betöltsön.
Míg végül itt maradsz zajokkal üresen,
s rájössz, életedet vették érte kölcsön.

FREIBURG

A VÁROS ÉS ÉN

Kapuid közt talál minden éjjel,
vörös homokköveid a párnám.
Tornyaidból úgy tekintek széjjel,
mintha saját birtokomat látnám.

Pedig régen nincs hatalmam benned,
sokkal inkább te uralkodsz rajtam.
Honnét jövök s miért, mégse sejtéd,
mit jelent e hazajáró hajlam.

Soha nem válhatunk el egészen.
Összekötött fonalakon függünk
csillagok kezéből az égen,
s törvényeink uralmával bennünk.

Mit tehetek, s hogy vallanék ellen,
hisz kezdet és vég te vagy, Freiburg.
Megtalálsz egy lélegzetnyi csendben,
s templomaid hívó szava felzúg.

FREIBURGI APÁCA

Késő tavasz ült a Klinika – templomon,
nyarat várva hívott befogadni készen,
mintha én volnék az, aki épp elhozom.

Hűvös bölcsességgel imádkozott értem,
kézen fogva szelíd orgonahangokon
egy percre a teljes alázatig értem.

Nem volt csillogóra fényezett alkalom,
természetesnek tűnt előtted egészen,
messze járok, mire értelmét átfogom.

S maradtál jeltelen jelnek észrevétlen
a billentyűk mögött ott fenn a karzaton,
gyertya a csütörtök délelőtt szemében.

FREIBURG

Álmomban tovább álmodom benned,
olyan vagy, mint egy hozzám írt levél,
akár egy nekem készített vers.
Bár évek sora tiltaná lenned,
nem gátolhatja semmi, hogy legyél,
lehet a világ szürke és nyers.

Ékszerszépségű utcáid során
cizellált mosolyt feltöltő színek
némajátéka hozzám beszél.
Messze túl minden elcsépelet csodán
megmutatnálak még valakinek,
mert míg ő nincsen, minden csak fél.

A SÁRKÁNYALTATÓNAK

Jöjj, mintha tudnád, már nincs, akit várjak,
s ha mégis, egyedül te lehetsz az.
Sosem volt vendége bennem a háznak,
mit éjek csodátlan csöndje falaz.
Szellemem esti- kék tégláira
felírva vörössel néhány betű:
Lélek és test közé vágó ima,
légy, érintés- meleg lehetű.
Légy nekem Freiburgom élő szíve,
lássam, és hadd legyen megfogható,
mind, amit ott vártam, hozd el ide,
legyél egy életre útravaló.
Mint sárkány fölött az altató dal
utolsó trükkje az utolsó lánynak,
mikor az erőszak vért nem nyakal,
ezért jöjj, hisz tudod, nincs más, kit várjak.

KAPUN KÍVÜL

Holnaptól álmodni fogok csupán
Freiburgról; bár ölelt, elengedett.
Mit kéne mondanom ezek után,
hogyan is lehetnék elégedett.

A város lány volt szívem helyén,
testté lett teste a kezem alatt,
mint kit lelke hajt, simult belém
kitárva minden színt és vonalat.

És aztán elfordult, s alkonnyá vált
lemosva magáról minden jelem.
Új társra szomjazva mímelte halált,
elérve ne legyek többé jelen.

Csöndesen fekszem a nászágy alatt
keresztülpottyanva minden csodán.
Szent György néz, akár egy újabb vadat,
szemmel tart a Sváb – kapu homlokán.

FREIBURG ŐSSZEL

Tört karral áll a síron a napkereszt
az itt már megszokott vörös homokkőből.
S az öreg temetőn vastagszik az avar.
ilyenkor délelőtt nincs aki zavar

Mintha sóhaj volna, néha szellő tör föl,
beszél hozzám a kert, sehová sem ereszt.
Talán elfelejtett rokonom nyugszik itt,
vagy régi sorsomból hátrahagyott csontok?

Egyformán hallgat mind, ki ide költözött.
Delet kongatnak a Lajos templom fölött.
Míg talányaim közt botladozom, forgok,
élőt már nem hívok, nincs, aki megsegít.

ELMERÜLT

Többé már nem igen látogatok haza,
deportált maradok Freiburgtól keletre.
Elmerült városom színe, íze, szaga,
mulandó emlékek maradnak helyette.

Marad a balkáni sárból cuppogó dal,
a térképről bárkit leutáló harag.
Fájó ölelése nem andalít, de mar,
s halálig üldöző, bántó sebhely marad.
posztumusz

LAJOS TEMPLOM

Itt éreztem magam legközelebb hozzád;
mindig akadt egy fél ide szentelt imám.
Vártam válaszodat mikor öntöd ki rám,
fohászom gyümölcsét hol és kiben hoznád.

Tudom, utoljára látlak innen téged,
idegen földeken találkozhatasz velem,
hol mindössze látszat marad lobogásom,
s hová e házból fény csak csodaként téved.

Ezt a fényt hívom, hogy add nekem egy lányban,
rád emlékeztetne testéből a meleg,
hiszen rátalálnom ki más engedje meg
látva, lelkem mélyén nem a földi vágy van.

Utoljára állok vörös köveiden,
nem könyörgök tovább, de hiszem: jönni fog,
ahogyan én kértem, s amint te adhatod,
hogy hálámat eléd vele együtt vigyem.
posztumusz

FREIBURG TITKA

Falain túl élve Freiburg csak halk zene,
mindig visszaváró misztikus suttogás,
egyre messzebb tőle kérdés, hogy élék-e
És ha mégis élet, létében mitől más?
Miért nem ébreszt föl, csupán a szélkakas
a Münster rozsdarót tornyait vigyázva?
Völgyében a város mitől ilyen magas,
sárkányt ölni, hogy ad erőt bátorságra?
Mitől hull le itt a szorongás hét feje?

Honnan a győzelem felőli biztatás?
Miből futja hitre általa és vele?
Bármerről faggatom, a kérdés belé vás.

UTOLSÓ UTAM FREIBURGBA VISZ

Mindig idegen lesz előtted a szavam.
Érthetetlen marad, mit jelentesz nekem.
Hiába keresem bárhol is a helyem,
csupán benned tudom otthon hinni magam.

Mélázva képekkel hímzett járdáidon
mosolyt betűzni a csöndes partok arcán,
követni tetőid mozgalmasan tarkán;
egymáshoz tartozva élni végső soron.

Egyszer majd hamvaim szórja szét a Draisam,
legalább poraim nyugalma itt legyen,
ha már élni máshol is voltam kénytelen,
feltámadásomat partjaid közt várjam.
posztumusz

...TALÁN FREIBOURGBAN

Gulácsy voltam valamikor,
s nem lettem újra festő, se költő.
Kihullott belőlem rég ez a kor,
nem kellett hozzá egy emberöltő.

Menedék mégis maradt, talán
- bár mindez, csupán utólag tiszta,
Freibourgban jött el Na' Conxipán,
hogy ne vigyen az örület vissza.

Tizenkilencszer ringatott el,
s hívott álmodni kapui közé,
de mindig tudtam, lazán ölel,
ne maradhassak, végleg az övé.
posztumusz

ÚT

KÖTÉLTÁNC

Valakit még várok, nem reményt,
s nem álmot.
Egy évet kiállok, érte még
kiáltok.
Köznapok feszített kötelén
feszítek.
Méreggel vegyített szövevény
e sziget.
Szárnyam - sincs - lebegek magasan
föld felett.
Egyetlen felelet a szavam;
mehetek.
Figyelem messziről jön-e már,
néz-e föl.
Nem hajtva senkitől meg-meg áll,
majd megöl.
Tapsok és füttyjelek ködébe
fülelek.
Ölébe ültetett beszéde
üzenet.
Agresszív szélroham körülfon,
megrohan.
Kijátssza gyilkosan szabályom,

s vége van.
posztumusz

NINCS MENTSÉG

Varázsom elmúlt,
nincs tovább.
Nézd titkom feldúlt
otthonát.
Baltával szétvert
kincseit,
többé már szép kert
sincsen itt.
Falaimon álom
nem terem.
Túl száz halálon
értelem.
Hófehér hóhér
jön a tél.
Bűnömön ott ér,
s elítél.
posztumusz

MÁSKÉPP

Már nem jövök váratlanul,
időn és alkalmon túl.
Kényeztetésemből kitagadottan,
szerencsém ízekre hull.
Most akárki súgná nekem:
legyek, hogy másképp legyen,
csalétket látnék csak a szólamokban,
bántóan és élesen.
Mert más kövön virágzok én,

mást üzen a fény felém.
Más házak udvarán hallik a dalom,
más útja nem az enyém.
Míg itt leszek, lesz rá hitem,
nem vallani kért semmiben.
Nyomomat kéretlen is emlékül hagyom,
keresztem ha elviszem.
posztumusz

FAGYOK

Tűzcsipkés haragba burkol az eső,
szoknyája alá rejt mások elől.
Tisztít és beszennyez - démoni erő -,
bennem csak a játékszert fedezve föl.

Páncélként tapasztja testemre ruhámat,
egyetlen rohammal kerítve be,
tékozló gyönyörrel áldoz föl magának,
kényszer vagy könyörgés sincs ellene.

Lassanként kulcsra zár, ahogy mélyül a fagy
különös tüzet gyújt szívem körül.
Életem legyintve magamra hagy,
s szeretőm hatalmas győzelmet ül.
posztumusz

SZEMÉLYES JÁTÉK

Végül kulcsra zárod legbelső szobádat,
s ott maradsz egyedül a tömör ajtó mögött.
Újrajátszol minden szomorút s vidámat,
ahogy a véletlen keze elé lökött.

És válogatni kezdesz egyéb színek szerint,
gyűrűkbe rendezni sajátos logikád;
képes légy átélni újra, s másképp megint,
fordulva más és más képeit veti rád.

És majd szintről szintre széthordod a házban,
míg megtelik minden egyes terem.
Ki sem igazodsz már túlzásúfolt voltán,
melyik lépcső alatt milyen csapda terem.
posztumusz

BÁBÉLET

Bábunak születtem végzetem kezében;
összes akaratom csak a játék vágya,
tárgy kéne maradjak, lágyan és szerényen,
indulatom mégis legbelülről túlfűt.
Minden azon múlik, merre ránt a zsinog,
balladáról obszcén mulatságra váltva.
Közben mi történik bennem, ki érti meg?

Mikor nincs rám szükség, alszom a dobozban;
várom, találjon rám valódi szerepem;
aztán fölléptetnek tisztára poroltan,
- s jöhet a megszokott, untig ismert s elnyűtt.
Egyszer ellobban fojtott lázadásom,
s rájövök, csakis a bábos-lányt szeretem.
- Szenvedélye szerint játszom, s újra játszom...

LÁTSZ-E?

Tetszik a maszkom?
Csupaszín festék.
Belátsz-e mögé,
hol vagyok én?
Míg a manézsban
adom a hetykét,
ne akkor tedd
a szíved elém!
Tekintetemből
néz rád a lényeg;
kékjében semmi
produkción.
Vedd végre észre
- úgy kérlek téged -
s ne két bukfcéért
légy hozzám jó!

ÍGY

Lámpám fénykörén túl, csendes az éjszaka,
csupán asztalomon vakít a papírlap,
ébred várja még a tintától, amit kap;
szavam rajta át a formába tér haza.
Így olvashatóak el holnapom versei
egy-egy teremtéshez közelítő percben,
mit az illúzió odafentről elcsen,
s azonnal elkezd értékét veszteni.

ÉN TUDOM

Jól vigyázz, sötétben négernek látszom,
lehetnék ugyanígy zsidó akár.
Bosszanthat bárkit a negyvenes lábom,
s ki tudja mi még és hol a határ?

Szőke is lehetnék, északi német,
jelölhet lelki, vagy testi hiány...
Alapos ellenszenv azért is érhet,
mert magyar vagyok, vagy éppen cigány.

Mindenki lásson, mit jónak lát bennem,
nem bánom rám hulló ítéletét.
Én tudom, kinek és minek születtem;
magának árt, aki ellenem vét.

NEM VARÁZSLAT KELL

Gondoljatok ránk az utolsók között,
Hogy néhanapján lehessünk elsők,
Bár testünkkel lett vasmarkú ködök
Takarják bennünk a gyönyörű belsőt.

Mint tenger mélyén rejtező kagylók,
Gyöngyként növeszti szívünk a vágyat,
Csitítgatjuk a nyugtalan alvót,
Mikor álmai tilosban járnak.

Mert, mikor úgy fest, hogy minden tiltott,
S képe jut csak az elérhetőnek,
Azt hisszük, kaput sohase nyitottok,
Megértést várva, akárki zörget.

Mindössze adni szeretnénk nektek,
Valami igaz, belőlünk valót,
Amiből közös világ születhet,
Hol könnyen leszünk felvállalhatók.

Nem birtokoljuk a bölcsek kövét,
Legfeljebb van, mit más szögből látunk,

Mert más korlátok gyűrűznek körénk,
S minket még izgat, mi másnak már unt.

Nem varázslat kell, sem csodaszerek.
Ne ígérjétek tóból a holdat.
De aki minket emberként szeret,
Hű képmása a Mindenhatónak.

TÁRGYAK ADVENTJE

Elárvult tárgyaink az est falán innen
a holnapnak szentelt türelemmel várnak
otthonul szép szónak, zenének, virágnak,...
- tehát annak, akin megfordul minden.

Amikor az ember figyelme csenddé lett,
csupán akkor köthet barátságot velük
- felfogva rejtőző, törékeny életük -
s hogy sorsuk nélkülünk mindössze csendélet.

MONTREUX: SZONETT

Ültem a montreuxi vén templom előtt;
zavarba ejtetten néztem a tavat.
Próbáltam föltárni titkot és erőt,
mely követ, fát, vizet csodává avat.
Válasz kondult az elnyúló völgyön
végigtekintő harang szavában:
Ahogy a visszhang hívatlan eljön,
megnyílt a rejtély fényesre váltan.

Valaha Isten járhatott erre.
Pár pillanatnyi nyugtot találva

teremtő gonddal torkig betelve
megállt, s nem vitte tovább a lába.
Egy versre gondolt tűnődő lelke,
s aki figyel e szonettet látja.
posztumusz

ÚT

Banálisnak tűnik, s néha hazugnak is,
pedig a kegyelem sohasem hazudik,
épp csak valódivá vetköztet valakit
bebizonyítani ; minden tükör hamis.
- Pillantásunk csupán visszfény önmagunkról:
Lélekben oldódhat egyedül a lélek;
úgy is, ha értelme áldozattá éget,
s érveink szájából sötét kárhozat szól.
- Bizonyítanunk kell lépcsőnk minden fokán;
hinnünk, hogy az út még, följebb is vezethet,
s nem állítanak meg koponyák s kereszték;
látszatok láncával láncolva ostobán.

TITKOS JEL

(Korniss Dezső: Illumináció)

Minden könyvnek végén rejlik egy titkos jel.
Lehet, hogy csupán a keménykötés alatt;
az a pont, ami az egészből kimaradt,
hiszen a teljesség sosem érhető el.

Nem a szerző a fontos, nem is az olvasó,
hanem mindenén túl s külön, maga a Mű.
- A szándék a hegyhez kavics természetű,
s a tanúság mindig másként levonható.-

Valahol messze fönn, ott az eredeti,
ami nagyon ritkán s részben hozható le,
csak ihletett órán jut részünk belőle,
s a rész az egészet nyomban feledteti.

Akinek megéri magát áldoznia fel,
azt hiszi, így talál biztosan magára;
későn eszmélve rá: egy élet az ára,
és a könyvek végén marad egy titkos jel.

ITT AZ IDŐK

Lemondásom fája alól szedem a gyümölcsöt.
Minden tavaszom virága nyárvégére hullott kő.
Tompá koppanásaival figyelmet teremtő,
látni, tócsám tükre megint újabb gyűrűt öltött.

Ebben a kölepte kertben nincsenek találkák.
A csikorgó léptek során sehova sem érve.
Egy és ugyanaz az ősz jár mindig újra érte,
itt az idők régóta a maguk sírját ássák.

KEDVES FÁM

Kilátásom elé lassan lombok nőnek,
zöld ruha sarjad a nyújtózó ágakon,
májusra, akár a lányból érett nőnek,
minden kis részlete kibomlik gazdagon.
És nem lesz más hátra, mint az ég szemével
kéken megbámulni, mit magából mutat,
ifjú társaival szinte élém térdel
lágyan legyezve az egyre forróbb utat.

KETTESBEN A SZÓVAL

Végül is kettesben maradok a szóval.
Valahol mindig az utolsó jelenet.
Egymást nézve várom, amikor megszólal,
tekintete tükör, hol valaki lehetek.

Foglalata míves, cizellált ölelés,
testet nyer bennem, mint párnán a szerelem.
Gondolatok - tárta szobákon követ, és
megadóan áll, míg ruháját levetem.

Ő lesz csak egészen gög és fátylak nélkül.
Folyóként önt körül, karjával keresztel,
öblöket mos belém biztos menedékül,
formájára farag avatott kezekkel.

Még talányos, mikor lesz, de az idő biztat,
és végül sikerül mindent neki adnom,
egy vérrel írott sorban a nekem megnyíltat,
s amit hallotok, az lesz az én hangom.

KÁBULAT

Sűrű éjszakában fürdenek az utcák.
Házak fuldokolnak kéményig sötétben.
Ablak – szemeiket megadón becsukják,
mintha mindegyikük erre várna régen.

Ópiumként szívják mákonyát a rendnek,
- buta, káprázatban szédülő állatok;
a hajnal jöttéről tudomást se vesznek;
legapróbb részük is méreggel áthatott.

Nem segít reggel, sem napfényes délelőtt,
szürkére hülyülve mosolyog a bádog.
Végzete tört téglák sorsával összenőtt,
s közülük az éjfél nappal is szivárog.

EMBER

(hullott dió)

Higgyed, hogy gyűlölhetsz büntetlenül,
húzzad csak falaid magasra, erősre,
hajthatatlansággal vastagon tetőzve;
ostoba dióként élni belül.
Csonthéjas átokkal páncélodul,
kavicsként koppanni mindenki szívére;
ítélet alatt is mindig ítélve,
mert vak vagy belátni, rád visszahull.
Boldogan kitérnél bűnöd elől,
amíg élsz, másokat büntetve meg érte,
biztos feloldozást találni cserébe,
de magad senkiért nem törve föl.

ASSZONY

Nem vagy más, mindössze acsargó utálat,
ebből építettél bátyás, szívós testet.
Átszabott az idő, romlással kifestett;
beléd keserítve minden földi vágyat.

Megkaptad lentről a legbarnább szavakat,
hirdetni; te vagy, ki tökéletes lehet,
és, hogy föláldoztad egész életedet;
nem volt választásod, csak ez a feladat.
Mit vártál, micsoda kitüntetések?
Csak az üzlet és a föld nyújt fizetséget,

a szeretet soha, csupán porig éget.
S a benyújtott számla adóssághoz vezet.

ELLENÉRVEK

(Szülők és társak)

A szeretet végül benyújtja a számlát,
s meglátod; érdek volt, s nem merő áldozat,
és ajándék helyett adósság fojtogat,
s nincs, aki ezen jó előre átlát.

Bárki választ, vagy szül, úgy vesz, mint egy tárgyat,
saját dicsőségét s jövője zálogát,
eltéveszthetetlen utat a lápon át,
s vélt igaza előtt senki meg nem állhat.

Üt az óra, mikor visszakíván mindent,
kamatostól kéri rád költött életét,
biztonságérzeted ízekre tépve szét,
megnyugvásra nem jut semmi módod kint s bent.

Az ember magasabb érzelmekre számít,
s arra törekszik, hogy ne legyen egyedül,
de egy napon minden tévedés kiderül,
kijárva a magány földi iskoláit.

A MŰVÉS Z Á H I T A T A

GULÁCSY LAJOS: BOHÓC, SZÁJÁBAN VIRÁGGAL

Ő mindenkit lenéz már, ő, aki mindent tud,
kinek nem hitték el az egyetlen szent mesét,
melybe belefűzte álarcos életét,
akinek elfogyott a földi kirakott út.

Kalapos, nagy hite az egek alját sérti.
Felhőket csírázik körötte a titok.
Áttörni nem tudták ködfalát, csak azok,
kik értették, szájában a virág miért nyílt ki.

GULÁCSY LAJOS: A PÚPOS VÉNKISASSZONY
EMLÉKEIT MESÉLI HERBERTNEK

Tovatűnt időkről fonják ívét a szónak,
híg kávéjuk mellett „édeskés délután”.
Minden- minden megváltozhat, de ők nem haladnak,
évtizedek óta beszélgetve talán.

Az a nyár is rég elmúlt a nyitott ablak előtt,
fennakadt perceik avíttan ketyegnek.
Csontjaikra fátylakat a tűnődés pókja szőtt,
játékai csupán az emlékezetnek.

GULÁCSY LAJOS: DAL A RÓZSATÓRÓL

A lány és a rózsafa valakit visszavár
a messzement, tán elveszettek közül.
De érkezése napját nincs meghallani fül,
mert az, aki egyszer volt, ki tudja, hol van már.

GULÁCSY LAJOS: A MŰVÉSZ ÁHITATA

Tájba merült arccal révedsz a semmibe,
míg a képzeleted mélyén születni vágyó kép
a belső látás útján lassanként előlép,
ahogy a vásznon kell életre kelnie.
posztumusz

GULÁCSY LAJOS: GOLGOTA

Már a három kereszt túl van a Golgotán,
egymástól is messze, és távol a tömegtől.
Szürkébe hanyatlik a péntek délután,
jajokból s átkokból hallgatást emel föl.
Csodátlan gyász ül a csend-barna földre,
még senki sem látja a harmadnapot,
és nincs aki hinné a jó hírt fölé,
hogy ő lesz a valóban feltámadott.
posztumusz

GULÁCSY LAJOS:

KALAIPOS FÉRFI ÉS GYÁSZRUHÁS NŐ

Még lélek leng a lángban, s fölötte fájdalom,
s a túlélőben fohász, kétség és döbbenet,
mert aki született, bármikor elmehet
csendben, vagy kínok közt akármelyik napon.
posztumusz

ALBERTO GIACOMETTI: TÉR

Elfalazva másoktól, egyenként növünk föl,
halál nevelgeti lelkünk cseppköveit.
Közeledünk, s az ég közelít felülről,
kékesen ügyel ránk, de csöppet se segít.
Egyszemélyes a tér, érzéseink szerint

nem érint meg élet, életünkön kívül.
Bár hasonló árnyak árnya néha beint,
káprázatainkat adja csupán hírül.

Állongunk kitartó oszlopos szentekül,
míg fejünkre hullik az utolsó mondat.
Lelkünk pára gyanánt istenné testesül,
s házunk, a test ismét föld alá omolhat.
posztumusz

A MÉLYSÉG FÖLÖTT

(Salvador Dalí: Keresztes Szent János Krisztusa)

A gondolataim szétzilált felhők.
Résein át közel látszik az ég.
A szabdalt részletek zavarba ejtők;
Miért nem birtoka senkinek még?

Feltarthatatlanul kit vár e világ?
Miért nem orozzák el gyors kezek,
amit rest szellemem belőle kivág?
Virrasztva várja, míg megérkezek.

Végtelen egyszerű dologra számít:
Elbírok vele, és enyém marad.
Nem vendégeli a titkok gazdáit,
s nem rontja kufár; se sisere had.

Mindössze az, ami belőle árad
jelzi meglétét a mélység fölött;
hogy végül megértve: vára a várad,
s ha bújnál előle sem vagy szabad.
posztumusz

KUTAS LÁSZLÓ: TÓTÁGAS

Ahogy a napfény játszik a lányon
virágnak látom teraszom szélén.
Súlya se lenne több, mint az álom,
ha éjszakáim nem vele élném.
Finoman hajló dallamú teste
megronthatatlan illúzió.
Megsimogatni bűnbe se esve
tekintetemmel ölelni jó.
Iniciálé csöndjeim lapján
kifejthetetlen ritka betű.
Mikor a szerelem ihlete fogytán
szelíden mámorító erejű.
posztumusz

KUTAS LÁSZLÓ: VERONIKA

Megvárt a folyó, a pad is a parton,
akár ha várna a tavalyi nyár.
Lenne ki általa visszatalál,
s nem érne egyedül újra az alkony.

Holnaptól emléked lesz csak a sétány.
Pár kavics perdül a lábad alatt,
lefelé úszik egy deszkadarab,
néma tekinteted követi mélán.

Érik a búcsú, de érteni kéne
mi hagyja cserben a mozdulatot.
Miért a bánat esélye nagyobb,
s rabul ejt életed egyszerű ténye.
posztumusz

LÁNY

(Karinthy Gábor emlékére)

A lány már nem jön el, „kisasszony” marad;
sose járt túl közel, s eltévedt egészen.
- Zene, vagy szobor lett, félig írt darab;
elárvult képkeret képtelen sötétben.

Illúzió helyett sebek a mosolyán,
megvakítva Eget várnak a földön.
- Súgtak egész halkán valamit, ahonnan
páratlan alakban végül is eljön.

Látszott a köré zárt határon túlról;
szegeletkövé vált megfoghatatlanul.
- Levegőbe írt jel, miként az Úr szól;
nyomtalanul vész el, itt van, és szerte hull.

- Bélyegét viseled, őrzöd halhatatlan.
Fölkel, ha figyeled; könnyű és szabad,
naponta megújul, éberen jelen van.
Örökös zálogul „kisasszony” marad.-

KÖLTŐ!

Motyogtál görbén a démonok előtt,
s árnyadból vetettél fölējük tetőt.
Istennek tisztelted a megtehető,
azt hitted, mindent szabad.
Úgy láttad, nem jut csak mi másnak szokott.
Véred jóval többre támasztott jogot.
Amíg te égtél, az ágyad vacogott,

tépted, mint az éji vad.
Hagyták, hogy kutyamód tegyed a szépet,
kezükből nyaljad fel a koldus - étket.
A falka kilökött, s a magány sértett,
mire számíthattál még?
Csupán a szavaknak szülhettél rendet.
Arcodon folyton sírás feszengett.
- Bezárta ölet, s a sínekre ejtett;
s máig sincs rá mentség.
posztumusz

TALÁN AZÉRT

Nem tudom mit még, de várok a nyártól;
valami régóta elképzelt percet,
amit a logika végül is elvet,
ébredjek józanul, bármikor, bárhol.

Mégis, míg álmodom ki sejtené meg,
hogy ez a világ nincs, csak együtt velem.
Mindössze ameddig lehunyom szemem
virágzik, s én vagyok benne a lényeg.

Nem több, mint lehet egy félig nyílt mosoly,
amikor váratlan rezdül a lélek.
Egyedül azért, hogy tudjam: még élek,
s egyetlen irányba sem vagyok fogoly.

Ígéret, valódi esély sem pártol,
reményem sincs több, mint harmat a fűvön,
és talán pont azért magamnak külön;
nem tudom még kit, de várok a nyártól.
posztumusz

GULÁCSY UTOLSÓ ÉVE

Esőt látva, már csak esőre gondolok
s a csillagos mennybolt egy arcot sem idéz.
Csukott szemmel járnak erre a hajnalok,
minden végleges lett, végzetesen nehéz.
Tócsaként száradtak fel a fontos évek,
udvarias pózban szemlélem szótlantul
(könnyen tehetem, mert egy évig még élek),
ahogy az imbolygó gyászmenet elvonul.
Úgy zajlik az egész, miként illik, szépen.
- Nézd a kálváriák kültelki hercegét !
Japán és a hold közt, valahol az égen...,
s körötte gyertyák, füstölők szereszét.

EMLÉKÜL

MIRE MEGINT ŐSZ LESZ

A tűzfal, álmaim téli mozivászna,
sokáig őrizte láthatárom szélét.
Zöld függöny nőtt elé ígéret havára,
s újra csak a későőszi csendre nyílt szét.

Most ház épül elé, még titkos jövővel
üres szobáiban, lassan testet öltve.
Míg a jelenidő mindennapja jó el,
örölve az élet malmain körbe -körbe.

Mire megint ősz lesz, s lefoszlik a kárpit,
s a május szobámban vár feltámadásra,
tán az egyik ablak odaátról rám nyit,
szemközt egy megvénült őrszemet találva.

Sötétedő esték üvegét bámulom,
túl, a levetkőzött ágak kusza rajza.
Átvergődhet rajta bármelyik mondatom?
S vajon meghalva, vagy mégis megtalálva?

ÜLÖK

Szavaim nem hoztak megváltást senkire.
Magam sem sikerült innen kiváltanom.
Mire vágnék föl, ha nem telt csak ennyire,
bár többet remélt a félszeg kíváncsólom.
Érzem, már belülről támad az éjszaka,
és az utcát néző ott lent senkit se lát.
Akit vártam, máshoz, máshová tért haza,
ülök magányom ellen túlfűtve a szobát.

TARTS KI!

(A zenésznek)

Ha már nem zenélnél, s megszűnnék írni,
senki sem sírná el magát.
Akit a sorsa csak csöndesen nyír ki,
a közöny korlátján hogy törne át?
Akinek segít a vodka vagy whisky,
befelé dűnnyögni saját dalát,
annak sem árt közben erősen hinni,
s nem venni komolyan, akármit lát.
Próbálg meg végül is mindent kibírni.
Ne várd, ha képes vagy, tegyél csodát!
Különben miért is időznénk itt mi,
ahol az éj ítél, s meg nem bocsát.

BOLDOGOK A LELKI SZEGÉNYEK

Amikor megfogam minden tökéletes,
s mire megszületik okvetlenül hibás.
Tiszteletre csupán a szándék érdemes,
holnap, az elért cél, útvesztő semmi más.

A kérdés kihívó: Megteremthető-e,
vagy amit várunk, csak vágyaink birtoka?
S nem leszünk-e sokkal szegényebbek tőle,
mikor ráébredünk, nem kapjuk meg soha.

Jóllakva sok könnyű beteljesüléssel,
ha már nem üzen semmi a köd mögül,
tovább hajtva, hogy a teljességet érd el,
Jaj neked, ha minden álmod beteljesül !
posztumusz

JÖVŐM

Nincs már mögöttem semmi, csak a fal;
nyakamban érzem a leheletét.
Lezár, és biztosít tégláival,
megtörtént időktől szilárdan véd.
Bármelyik oldalról rohanva rám,
nem tarthat túl soká, ami jelen.
Ütés, vagy gáncs mire elér hozzám,
múltamként számolhat csupán velem.
Megközelíthet, ki szemből jön el,
nem rejthet előle sírbolt, se vár.
Látom, és úgy látom, nagyon közel;
jön és jön addig, míg elém nem áll.

ELSZÁLLVA

Jó lenne valahogy megszökni innen,
eltűnni múltam és jövőm elől,
élvezve, ahogy messze száll minden,
aszfaltról tócsaként száradni föl.
Várni a napfényt mindenre készen,
míg kitárt lány – test lesz váratlanul,
s nyomtalan magába fordul egészen,
és öle templommá magasztosul.

MEGINT

Megint utcát lesve várok segítséget,
és megint azok a jól ismert tűzfalak.
Megint ott tartok, hogy semmi új nem érhet,
és megint az esték mind csődöt mondanak.

Megint minden olyan rosszkedvűen – barna,
és megint, ha színt vált, szürke jön helyette.
Megint, mintha mindez meg lenne már halva,
és megint makacsul, mélyen elfelejtve.

Megint az árnyékok lába közt bujdosok,
és megint egyetlen párom a képzelet.
Megint ábrándjaim füllelten undokok,
és megint még sincs más, ami itt szép lehet.

Megint alászállok magamat keresve,
és megint nem talál bennem a dal haza.
Megint varjúének ringat el helyette,
mert megint körülzárt kétségeim hada.

HARMADIK ÚT

Hátrálok lassan a falaim elől,
de minden téglája utánam lép.
Helyzetem fogva tart, akár a fegyőr,
s hogy kinél függ a kulcs, nem az a tét.

- Mindenkit uralhat valami démon,
Küzdhet is ellene száz sorson át...
Keresztül űzelve ezernyi célon,
s nem sejtve létének felsőbb fokát.-

Időnként úgy tetszik, van mégis módom,
önkény, vagy hódolat helyett a szív,
hisz a Nap aranya ezüst a Holdon,
s két édes nappal közt az éj a híd.

FENT ÉS LENT

Álltam a völgyben és fölfelé vágytam,
hogy onnan magamat tisztábban lássam.
Ülök a hegyen és lefelé vágyom
a völgybe,amiről nincs már tudásom.

KOLDUSÉBRESZTŐ

Ezen a lépcsőn már nem jutok a hegyre,
ülök a tövében, és megint koldulok.
Ugyanazt kántálom eszelősen egyre:
Felülről kizártak, adjatok egy zugot!
Sohasem jártam fönn, talán csak álmomban,
s mire fölébredtem, sár lett az aranyból,
és újra a templomkapuban állottam,
hallgatva, ahogyan a hajnali hang szól.

Zsolozsmás, korai misézők énekén
tűnődve, próbálom kérni a szenteket,
de mind égre fordul, egy se néz énfelém,
bárhogy fohászokodom, mint a kő, csendesek.

EGÉRÚTON

Kiben kelt hiányt az érzés, hogy hiányzom?
Föltehető-e, mint kérdés egyáltalán?
Vérezve szellemi s érzelmi csatákon,
mások győzelménél mélán tátom a szám.
Irigység nélkül, tompa kábulatban
érteni próbálom sikereik titkát.
Életük tükrében nézve végig rajtam,
hogy aki fölfedez, miért hagy el, mit lát?
Kutatom a bennem rejtőzködő kulcsot,
végső válaszokat sejtve a zár mögött,
Életcélnak kevés, elviselni túl sok:
Mielőtt leírnám lehet, hogy megszökök?

FÜLLEDT ÉJSZAKA

Nézd, jön az éjszaka kítátott szájjal,
s letölti torkán az elmúlt napot.
Kocsmai denevér módjára szárnyal
de sötét szemén a jókedv halott.

Elnehezülve a behabzsolt fénytől
csak alig – alig kap lélegzetet.
Kettőt lép, megtántorodik és feldől
hanyatt vágódva a város felett.

Súlyától cserepek hullnak a házról,
s rossz álmunk nem ismer bocsánatot.

Hajtja a magáét, egyre csak vádol,
vén vagy és megvert, és elátkozott.

VAKTÁBAN

Várakozásban felfedezetlen
itt ülök ma is abban a csendben,
ahol az útra szürkülő ködök
elfedik, kihez és honnan jövök.

Gondolatomban hol kopog a léptem
mért keresem, ha nem üzen értem,
nem esve térdre a tények előtt,
hol, hogyan szerzem hozzá az erőt.

Koromsötétben kíséret nélkül
sejtve csupán, hogy van- e híd végül
úgy elképzelve a túlsó partot,
amint a hiány képeket alkot.

NINCS MÁS

Május zöld ingáján himbál az idő.
Csendben és okosan egyre csak függök.
Lengésem ívén a halál is kinő,
nem segítenek a túlélő trükkök.

Valami azt súgja nekem, hogy lejárt,
elmúlt az aranykor csodára várva,
utam a gyűrűbe örökre bezárt,
csupán a megtörtént lehet még hátra.

Ringató ritmusán az oda -vissza
ismétli, ismétli, ismétli magát.

Hűvösen szenttelen sétája tiszta,
titkából senkinek semmit nem ad át.

ÉVEK

Arcomon magamban eltöltött évek
írják a verset.
Naponta új szakasz, amíg csak élek.
Egyszerű helyzet.
Egymásból kibomló, elköltött órák
vallanak rólam.
Ügyelve: magukat, hogy el ne szólják,
mégis ki voltam.

ÁRNYÉKBÓL

Árnyékból nézed a napot, hogy elszáll,
szoborkemény vagy, s halottá váltál.
Fenekig ittag ki mérgét a szépnek,
s látod most kínjai lelkedbe tépnek.
posztumusz

AKI RITKÁN VAN

Nem sért és nem érint, ha nem érintesz többé!
Távolléted nyomán nem sarjadzik hiány.
Magod meddő hozzá, de a föld is silány,
kérgét, kadból készült ekénk föl sem törné.
Jól sejtettem, megszöksz majd a május elől,
éretlenül még a hosszú figyelemre,
aki ritkán van és hanyagul szeretve,
de a pillanatnyi vágynak mindig bedől.
posztumusz

FRISS MÁJUS

Felhőtlen éjszakám mégis csillagtalán,
pedig ablakom a friss májusra tárva.
Újra otthonosan árván érzem magam,
akár egy megtörtént sokadik nyár várna.

Megint, a mindig mást ölelő zöldellés,
az érintés titkát érintők illata.
Bódító suttogás: -Siess,hogy el ne késő!
Mintha ők tudnák az igaz utat haza.

Pedig a biztonság egyedül az enyém;
mert a boldog együtt élők elől zárva.
Minden díszük elvész majd az idő késén,
s emléke, akár egy pogány dulta zárda.
posztumusz

JÁTSZOM

Lényeges pontjaim megoszthatatlanok;
egyszemélyes sziget bennük a pillanat.
Részt belőle senki nem kért, s így nem adok;
magamban ülök a leszálló est alatt.
Egyedül lennék, ha nem lennék egyedül;
választott társ után nincs több választható.
Tartalom és forma egyhamar kimerül,
lejátszott játékot eldobni nem való.
Jobb így, s míg időm van, akárki eljöhet;
óráról órára más ül asztalomhoz,
láncba fűzöm mindet, akár a gyöngyöket,
s nyakán az éjszaka velük elbolondoz...

IDŐ VAN?

Mitől rettegek ma is annyira,
hogy darabokra hull, s elhal szavam?
Nem segít ital, ritkán az ima,
próbálom meglesni kintről magam.

Idebent összefér kocsmá és templom,
idővel mindegyik kinőhető,
kínos nyűg, vagy kereszt, ébreszt, vagy elnyom?
Van- e idő, ahol nincsen jövő?

VÉGÁLLOMÁS

Mindnyájan haladunk azonos irányban,
bennünk különbözik csupán néhány részlet,
s eltérő célokra esküszünk szilárdan,
szentesítve ki – ki ameddig elérhet.

Pedig a Semmi áll minden útnak végén,
ha várod, akkor is váratlan jön el.
Ámulsz a nyugalom csarnokába érvén,
milyen ékesen szól, amikor Ő felel.

EMLÉKÜL

Végesek a szavak, csak a csend végtelen,
zárt ajtóim mögül kiszöktet ablakán;
minden csínyre hajlok, bármit csinál velem;
megnevezhetően nincs népem, nincs hazám.

Mit kezdjek a tömeg akol – hűségével,
hol bundás félelem párája melegít,
s jóllakásig tölt az előragott étel,
tisztára nyalhatjuk jótevőnk kezeit.

Aki rám néz látja, máshová tartozom,
- melldöngető tudás, szószátyár hit nélkül.
Más irányú világ hordozza otthonom.
Csupán ittjártam hagyhatom emlékül.

FINÁLÉ

Rövid futásom lassan bevégezem,
- múlik az álom, s ráfogom életem;
pedig, ha nézem, sok még a tervem,
- nincs kész egészen kívülem, s bennem.
Nem múltott erőn, időn sem talán.
- Sztétloccsant velőm napjaim falán;
szivárványszínben folyt szét a vásznon,
tudtam, ez minden, ha túl is játszom.
Hitem tüzében mi mást tehettem,
- s felhőként szépen elszállt felettem.

KÉSEI FESTMÉNYEK

Változatlan vággyal változatlan a táj,
és mégis jó volna egy- egy újabb vászon,
hogy a keretek közt ne a semmi várjon,
hisz a betölthetőt betölteni muszáj.

Eltűntek a kedves modellek a kertből,
pedig ott fénylettek nyújtózva a fűvön,
mindegyik a lényeg egy részlete külön;
amit csak az egész együtt látva fed föl.

Mikor szín és vonal mindössze a mosoly,
amikor az élet élhetőbb a képen;
lélekről vall a test romlatlanul, épen,
- a mulandó saját láncain lesz fogoly.

Csendben bíbelődöm régi részletekkel,
néhány újnak tűnő, szép beállításon,
de már emlék után és nem minden áron...
- Mit lehessen tudni, folytatom-e reggel?

ASZFALTRAJZOS

Fölmetszve magam a vallomás késével
amit csak találtam, kiraktam elétek
kíváncsiságomban; ki mire értékel?
- S az érte járóból, ugyan miként élek?

Ma már világosan látom, belebuktam.
Művem mindössze egy krétarajz az utcán.
Cipőtalpon végzi esőtől fakultan.
Erre vállalkoztam anélkül, hogy tudnám,...

-...és mégis a színek, vonalak és szavak;
valami túljátszott, kétes őszinteség.
- Mint mikor álmaidat tollba mondja a vak;
halálig hadar, a látványt üldözve még.

NEKROLÓG

Akárki elmegy, egyformán végül
erről a földről,
lényegbevágót nem hagy emlékül.

Hiányod néhány elavult tárgyból
hiába tör föl,
cserbenhagyással egyik sem vádol.

Tanúbizonyosság arra, ki voltál,
máshonnan jó el,
mélyebbről minden költött idolnál.

Szemben az összes leírhatóval,
őrizhetővel,
míg itt keresed lenn, meg se szólal.

AZ ÍTÉLET TERMÉSZETE

SE

Teljesen mindegy, hogy mikor halok meg,
akiért itt voltam, lekéstem rég.
Maglehet, csakis ez maga a lényeg,
s nem hiba történt, vagy könnyelműség.

Rá kellett ébredjek, nem kell sietnem,
lassan sem tartanak lépést velem.
Küzdés, se megadás nem ment ki innen,
se látó tudás, se vak érzelem.
posztumusz

EMLÉKEZETBŐL

Már tudom mi van a vászon mögött,
és mitől üres a ráfestett kép.
Meggyőző ereje hová szökött,
hogyan lesz hamissá úgylis, ha szép.

Lélektelenségig vásott színek
próbálják elfedni, hogy aki fest
réges – rég ráébredt: nincs már kinek,
s ha látja, csupán az őszbe fult est.

Pedig a festmény egy várost mutat,
olyant talán, mint soha sem volt.
Senki se találjon oda utat,
mert minden káprázat, körvonal, folt.
posztumusz

MINDINKÁBB

Vártam annyit, hogy a váratlan se biztat.
Nem tudom mennyiért kezdeném előlről,
s hol találnék jövőt, ölelésre nyíltat,
ahol ringat a vágy, nem pedig felőröl.

Egyre nagyobb ívben kerülnek az álmok,
mint hogyha valahol késnének először.
Bár a lélek kitart, de a test, az álnok,
por és hamu – volta mindinkább elő tör.
posztumusz

Amikor

Amikor újra csend lesz és béke,
s megszűnik hatás és ellenhatás,
és a lent látszó dolgok értéke
nem súgja többé: mindenki más,
az ember visszatalál az égbe.
Nem kell hozzá csupán nagyon kevés.
Egy fölvilágítás alatt megy végbe,
s porrá ég benne a sok tévedés.
posztumusz

ÖNARCKÉP

Nincs már modellem, senki sem jön el
magára ébredni verseim vásznán.

Képet öltetni, képtelen közel,
csupán ha szűkösen egy pillantást szán rám.
Önarckép lettem tetszelgés nélkül
azért, hogy néhanap valaki nézzen,
lássa amit lát, omlik vagy épül,
ítéljen élet vagy halál nevében.
posztumusz

„ÉN”

(Korniss Dezső: Kalligráfia – 1)

Emlékszem, amikor írtam és értettem
elsüllyedt országom elveszett nyelvén.
Egy verset megőrzött onnan a véletlen,
s most újra érezni s hinni szeretném.

Még egyszer hinni a megtalált mantrában
úgy, ahogy szálanként én magam szóttam;
mikor az igazság rám várt, hogy föltárjam
szent kábulatába hullt mámoros csöndben.

Akkor a papkirály egyedül én voltam;
dalolni vágytam, hogy megváltsam magam
- népem s birodalmam lehettem álmomban –,
semmibe sem vegyült még bizonytalan.

Bedugult fülem, és elhagyott látásom;
csupán a vonalak játékát nézem.
Ég helyett matatok a poros padláson,
borért a pincébe szaladni készen.

KIBOMLIK

(Korniss Dezső: Kalligráfia – 2)

Végül mindenkit fölfed egy mondat,
reménnyel, vágygal s gyásszal megírva.
Anélkül senki nem szállhat sírba,
hogyan meg ne tudná, mit sorsa mondhat.

Íme, az enyém, de még nem értem;
nincs olyan szótár könyvtárba téve,
bárhová mennék utána, érte,
hogyan idő előtt ésszel felérjem.

Csak akkor és ott, a végső napon,
egyszerre válik majd érthetővé;
mintha a homályt egy kéz eltörölné,
minden kibomlik majd szín- gazdagon.

MIT HIGGYEK?

Nem válaszolsz anyám, pedig hát jó lenne,
magamra hagytál a sorok közt felejtve.
Feszengek, mint zsidócska az üres boltban,
s az sem egyértelmű, hogy ahol vagy, hol van.

Eleresztettél, és nem gondoskodsz rólam,
lásd, a szereteted kongó, üres szólam;
mit higgyek felőled, ha nem küldesz jelet,
vagy odajutottál, ahonnan nem lehet?

Aki így szökik meg, nem pótolhatatlan.
Érzelmi rabláncon gyászoljak magamban?
Talán találok még boldog búvóhelyet,
hová behúzódhat mellém, aki szeret.

– Félig ébren élek, félig eltemetve;
szeret-e, dajkál-e bárki is helyette?
Kitől számíthatok biztató szavakra,
vagy földajám én is, hogyha ő feladta?

KI IS JUT ÁT?

Kövér a püspökök püspökfalatja,
eltorlaszolja a Menny kapuját.
Magasra húzva a küszöb alatta:
így tőlük befelé, ki is jut át?

Szeretnék látni már megannyi papot
utcát söpörni, vagy hajléktalan...
Mert amíg elállják lopva a Napot,
minden fény s minden üdv bizonytalan.

Szűk kézzel mérik a soványka ostyát,
de bőven vedelik hozzá a bort...
S mikor a vezeklést fejünkre osztják,
a maga bűnéért egy sem lakolt.

Tetszetős köntösben adják a bankot,
jól kamatoztatva Isten szavát.
És ha nem lelik a valódi hangot,
kondulhat százfelé, ki merre lát.

KENTAURKÉNT

Karámom korláttól korlátig járom;
előre két lépés, hátra meg három.
Bal felé éppen négy, jobbra pont hat,
de föl, az Ég iránt, tágasnak hat.

IGEN, LENT

Nagyon földközélről törtem az Ég felé,
s nem kaptam senkitől jó lelki létrát.
A Hívást éreztem, mint aki sejtené,
létezhetsz lépő, ki önmagán lép át.
Azóta nyúlok és növekszem fölfelé,
de lehet, mindössze árnyékom nő csak.
Hitem a szív hite, s elmém a kételyé;
minden perc maga a kettétörő nyak.
- Csupán a reccsenő roppanás hallható,
ahogyan szándék és tett kettészakad,
amitől magába zárkózott lesz a szó,
mert a vágy, és a cél másfelé szabad.
A "másik" valóban sohasem érthető,
egy sötét zugban a "mag" maga marad,
úgy is, ha mennybolt van a szobán, s nem tető;
tükörként bízhatod bárkire magad. -

INDULÓ, FÉLBEN

Szabadságra ment az eszem,
ahogy élek, föl se veszem;
sok piától tönkreázva
bemegek a diliházba.
Vagyis, inkább csak bemennék,
merthogy azt is széjjelszedték
bolond fiúk, lökött lányok,
városházi víg vagányok...
Olyanok, mint a családom,
mindegyikük egy rémálom;
él még apám s két testvérem,
közösen rontják a létem...
Hogyha tudnék, elrohannék,
inkább az utcán rohadnék,

de nem járok, csak keréken,
Isten adta jól és szépen...
Maradok hát befalazva
ami tegnap, ugyanaz ma.

SÜLLYEDEK

Pár lépés van hátra haláltáncüemben,
aztán bárkit is találsz itt, nem engem.
Rontásom oldani, már nincs igény,
kőszikla vagyok a Szentírás vizén.

A HARANG SZAVÁRA

Belepusztulok, úgy szeret Isten,
és mégse hinném, másban kell hinnem;
mert bennem Ő, és Őbenne minden...
ami odafönt, ugyanaz itt, lenn.

Elpusztít majd, de ameddig élek,
lankadatlan lesz bennem a Lélek;
mert nem adom föl, és partot érek,
s utánam jönnek harangos évek...

harangos évek idéznek, látnak,
visszavetítve még a Világnak.
S ha nem kondulok, magamnak már csak,
majd vízbe szórnak, vagy épp elásznak...

RENDEZŐDJÜNK

Rendeződjünk rendes rendbe,
vonuljunk az állatkertbe,
lepjük el a majomházat,

mert ez idekint gyalázat!
Zárkózzunk a ketrecekbe,
szerveződjünk együtt egybe;
mutassuk meg a világnak,
nem mi vagyunk a kizártak!
S kizárt, hogy bezártak lennénk,
csak, ha velük lépre mennénk,
közösen nyalva a mézet,
falna minket az enyészet.
Így is fal, de milyen más fal,
nem rakni a téglát mással?
Magunknak rakni a falat,
az sokkal keményebb falat.
És ha már magasan járunk,
ki nézhetne messzebb nálunk?
S mikor fölállunk a falra,
átlátni a túlsó partra.

KAMASZ VAGYOK

Csupán a szürke örület marad;
nincs bennem bánat, és nincs harag.
Ami van, csak egy nagy bűdös semmi;
így, ahogy nézem, utálok lenni.

Kiborulhatnék a kormány ellen,
mert nincsen benne jellem se szellem...
Megdorgálhatnám az ellenzékét,
miért lilák a zöldek és kékek.

De kamasz vagyok ötvenötön túl,
ki a jövőért még nem bolondul...
Aki aggódik, rúgja hát gyomron,
hogy eszemet a gatyámban hordom!

Mit érnék velem, jövőm, ha volna;
esőtől ázva, széltől széthordva?
Fütyül a szelünk, esőnk sugárzik,
és műgyantától fénylik a pázsit...

Csak halljátok meg, akárhol vagytok,
hogy jönnek értünk már a harangok...
Nincs több, csupán pár haláltánc-ütem,
de azon át is a múltunk üzen.

AZ ÍTÉLET TERMÉSZETE

Érdemes-e szórni szavainkból gyöngyöt
az Isten nevében bíraskodók elé?
Kinek az igazság mindig csőre töltött,
a másik igazát ugyan hogy értené?

NINCSEN

Nincs kiért és nincs miért.
S, ha már nincs a senkiért,
érdemes a semmiért,
mikor már nincs, aki ért?

Második kötet

Szerelem

N. Horváth Péter

EMÍLIÁNAK

Látod, évek óta nem számolnak velünk.
Akaratunk kérés, a szájalom parancsa.
Az élet kegyeiből csupán annyit nyerünk,
hogy földi jelenésünk testünket kitartsa.

Nem bontják ki nekünk, csak bennünk nyílik a tér,
s ahogy álmodjuk, úgy fog körül minket,
s a búcsúzókat közt akad, ki holnapra visszatér,
mert arathat örömet az is, aki kint vet.

1981.4.12.

Búth Emília

VISSZAVONHATATLANUL

Péternek

Megtépett szárnyad, a földit, égre tárva,
szabadulóművész, bújtál ki a létből.
Nem intesz búcsút, nincs semmi extra,részedről
ennyi volt, hosszú a sor, nem nézel hátra.

Hiszen nem történt semmi. Fehér babáid,
a régi lányok, meddig még, fogják kezéd.
Te tudtad, hogy az ember csak egyszer szeret.
A szó, a hallgatás, a könny, mondd, mit számít.

2013.10. 10

A DAL HÁZA

Szerelem

Mint az ágaktól búcsúzó megnyúlt esőcseppek,
úgy rezdülnek bennem a feléd vonzó erők,
ahogy szürkületkor fényjelek születek
egy várost rajzolva ki a szemlélődő előtt.

Mert minden egyes csodát újra költ a holnap.
Hisz tudja, ez az érzés elavulhatatlan,
és szeretném, ha úgy éreznél hozzád tartozónak,
hogy sarokkőnek lássál, ha szétnézel magadban.

RÉGI SZERELEM

Ma is néha eltűnődöm,
mikor hóvirágot látok,
s ismét föltámadnak
bennem régi,
márciusi álmok.
Azt a tavaszt
úgy szerettem,
hittük, mindent
újra kezdünk...,
nagy kikelet
lesz a földön,
olyan fehér
tűz volt bennünk.

MISZTIKUS SZERENÁD

Szeretnék Istenhez elérni benned
magammal hozva az alázatot.
Szeressél anélkül, hogy hitem elvedd,
úgy jöjj el, mint aki föltámadott.

Szeretném azt hinni: Te vagy az élet,
nem les ki árnyékok mögül halál.
Szeressél, s rájössz: A test igévé lett,
fogódzót bennünk a bűn nem talál.

Szeretnék úr lenni időn és téren,
dajkálva őrizni magamnak itt.
Szeressél, ennyi csak és majd elérem,
s áttöröm mindkettőnk korlátait.

Szeretném fényessé tenni a választ,
tudássá emelni sejtésedet.
Szeressél, ne legyek én, aki választ,
hanem te ítélsz sorsom felett.

TELJESSÉGED

Ne öltözz előlem hétköznapiakba,
füstlélegzetű, varjúsín télbe.
Nem lehetsz önmagad lakatlan odva,
hová a május soha se tér be.

Még megcsodálható házad a szépség,
még misztérium, még élő dal,
világíts át vele, míg benne fény ég,
míg ki nem alszik, és meg nem hal.

Miért is tiltanál el szavaidtól,
aktod beszéde rejtett szöveg,
nászra nász felelhet, de amit titkol,
csak lélek által fejthető meg.

Végül is mit tudnék ígérni érte,
egyetlen kincsem látványod titka,
félig írt verseim teljessé téve
beteljesülni hozzám jöjj vissza.

A DAL HÁZA

Jó lenne a titkot leírni rólad,
szavakból, ha csak a másolatod,
valami keveset így birtokoljak,
ha már a teljeset megtagadod.
Értetni megfejtve miért adsz többet,
mint akinek fölizzó teste az ár,
jól tudva, nem kötsz meg, és én se kötlek,
s innen, és túl rajtad senki se vár.
Alakot keresett benned a lelkem,
házat a dalnak a hajnalokon
menedékül, ahová hazamenjen
tükörbe mélyülni hallgatagon.

HULLÁMOK

Hátrahagyott partok közelednek bennünk
gátlástalanságba merülve szabadon.
Fölöttünk a szél az egyetlen hatalom.
Nincs, aki tiltaná egymásba szeretnünk.

Viharok születnek nagy pillanatokból
mikor találkozunk tajtékzó testtel.
Cseppekre szaggatva saját nászunk veszt el.
Szerelmünk megalkot minket, és lerombol.

NYÚJTS KEZET!

Nyújts kezet a sötéten át,
vegyél tenyeredre!
Tedd baráttá az éjszakát.

Hadd fogózzam ujjaidba,
mosolyogva nézz rám!
S megjelöllek, mint a stigma.

Dajkálhatsz, vagy összetörhetsz;
hangulatod szerint,
s akárhogy varázslatos lesz.

KEZEDBEN

(2004)

Nem vágytál rá, és sohse kérted,
negyvennyolc éve haldoklom érted.
Harminchat éve kereslek téged,
- tán át nem érzed, és meg sem érted.

Harminchat éve indultam útnak,
mint akik mindent, mindenről tudnak;
de a szerencse és a hit túl vak...,
- akit feldúlnak, szolgál az Úrnak.

Ne hagyj magamra, fogadj el engem.
Nem nyugszom meg már, csupán öledben.
Ne küldj magamba, világgá mennem.
Tied a lelkem, - kezem kezédben.

VALLASZ

(Egy vak lánynak)

Tudom, hogy ott ülsz egyedül az ágyon,
s hátad mögött meleg kazán fűtötte fal,
senkinél sem lehetsz messzebb a világon
bástyázott napjaid elfújtt gyertyáival.

Lezárt szemeidben sárga napraforgók
Van Gogh virágai mesélik, hogy voltak.
Hiába temetik csönd - hideg koporsók,
benned tovább élnek makacsul a holtak.

Kezedben rég - látott kontúrok emléke
őrzi láthatatlan világod látszatát.
Könnyű vonalakkal papírlaphoz érve
titkaid dallamát suttogva nyújtja át.

AZ UTOLSÓ ŐSZ

Mint az útporából fölemelt kavicsra
úgy sziporkázott rám új szerepem fénye,
s élhettem évekig mindenkinek nyitva,
magamat sejtteni, másokat megértve.

Szerte-szét repítve érzéseim dalát,
az érdeklődés koldusaként játszani a szépet,
fényjeleket küldtem, vegye észre ha lát,
ki szavaimon keresztül a kulcspontig elérhet.

De vak maradt a világ és előlem megszökött,
süket fülekből épített körém zárófalat.
Míg minden hang elszikkadt a hangtalanság között,
s az üzenetből végül egy gyertya láng sem maradt.
posztumusz

MÁJUS

Szeretnék együtt vinni a kereszttel
csillagos jelként, hogy ím beteljesedtem.
Nincsen már hatalma a földnek felettem,
erős az áldás, és többé nem ereszt el.
Simulj hozzám, akár Szent Györgyhöz a páncél!
Sárkányölő lándzsa legyél a kezemben!
Legyél a királylány, akiért verekszem,
kiben az éjszakát átvirrasztó láng él.
A csőcselék ellen hívlak erősségül.
Bújtass el, hadd legyek utolérhetetlen.
Találj meg úgy, hogy senki se keressen,
s mindenki számára meghalhassak végül.
Öleljél, mint a víz amikor keresztel,
eső gyanánt hullj rám hűsen és csendesen!
Tegyél bizonyosságot, miként most én teszem!
Együtt szeretnék hinni a kereszttel.

(!)

Tekints szét bennem szemed színével,
falaim ferd át április – kékre !
A lehetőség előtted térdel,
s úgy szeretnék szeretni érte.

Zöldülj titokká május mélyén,
rejtőztess el, mint követ a moha!
Ne vetkőztessen tovább a szégyen:
Miért nem kellek senkinek soha.

Melegre vágyom, önts rám tüzedből,
ébressz a vörös júniusra !
Bűneim sötét hatalma megdől,
hozzád emel a tétova pára.

Add rám tudásod fényből szótt ingét:
Július déli napsugár – sárga
legyek majd, amikor elmegyek innét,
érett az édes találkozásra.

Tisztíts meg tűzzel minden salaktól,
méltán augusztus szín- aranyára !
Káprázat, önzés, kétség se hajszol,
s megtérek Tebenned arannyá válva.

LEGYÉL

Lobogjál bennem, ahogy a csend ég,
ne légy szokatlan, váratlan vendég!
Ne hass csodának!

Legyél rám nyíló ablak tavasszal,
fák alatt zölddel terített asztal;
siess, ha várlak!

Ne hozzál hosszan elnyúló kételyt,
szerelmes inget, mit a bűn szétfejt,
s átszab magának.

Vigasztalj meg sok elborult estért!
Tudd, hogy a lélek, és nem a est kért
tőled bizalmat.

Ne sejtsél szikrát, sziklát se bennem!
Nem vagyok mentsvár, megértő szellem,
kit az ég adhat.

Itt ülök aggból, s gyermekből gyúrtnak.
Félek, az álmom álmokon túl van,
és el nem altat.

ÖRÖMEST

Amit ma érzek, holnap is legyél te,
tegyél boldoggá, belőled élve
hozzál színeket, formát a képre,
és úgy foglak majd szeretni érte,
mint ki fest.

Hadd legyen köréd keret a szoba
megőrizve, mint senkit még soha.
Névreszólóan személyes csoda,
míg kettőnk lelkén ide és tova
leng a test.

Mikor az időt csak szívünk méri,
elközelít közénk az Égi...
Habár az élet szentivánéjnyi,
értelmét benned át tudnám élni
örömet.

SZOMBATI DAL

Állok a sarkon, és rád várok újra.
Dalomra sapkamba nem hullik pénz.
Üres és hűvös a májusi utca,
egy koránébredő csillag, ha néz.

Fényéből nem jut a sapkamba fillér,
ezüsttel szórni be éjjel szobám,
s nem válik lánnyá, ki karomba megtér,
kinek, hogy te vagy Te, megmondanám.

Mért sejtened, hisz nem tudor rólam
más ágyán alva a szombatot át,
s nem érzed többnek, mint hétvégi szólam
alkonyi énekem vélt igazát.

JÁRANDÓSÁG

Vers lesz belőled, akár mint másból,
lényeged szólam, élhetsz akárhol.
Akarat nem tilt, s nem kapcsol össze,
kettőnkből ennél, hogy jutna többre:
Ne félj hát!

Mennyire fontos észre se vetted,
azt hitted jöhet más is helyetted.
Bárhogy sajnáltál utolsó este,
hiába mondtam: nem lesz több egy se:
Ölelj át!

Mit érnek leírt, s kimondott szavak,
egyetlen percünk, ha süket, ha vak;
itt vagyok nálad, mégis túl távol,
csak verset kaptam tőled, mint mástól,
s éjszakát!
posztumusz

NÉMA NÁSZ

Láttalak lelkes lánynak
tétova, tétlen testtel,
kértelek végső várnak
szüntelen szerelemmel.
Kértelek kőre kőnek,
hitetlent hitre hittel.
Jöjjél jót jelentőnek,
dédelgess dajka diccsel.
Gubbasztva, gáncsos göggel
fitymáltál fakó foltnak,
csontig csipkedve csőddel

bélyegeztél bolondnak.
Zengő zöld zenittel
megmaradtál mocsárnak.
Sátán sugallta sikkkel,
nincs nőszó, néma násznak.
posztumusz

AZÓTA

Hiába kívántam tőled a napot
árnyékba ültetted, távol a fénytől.
Így lettem sötét és magamra hagyott,
dalom a magasságig már nem ér föl.

Akárhogy koldultam érintésedet,
érinthetetlennéátkoztál engem.
Havat ígértél s a kormod rászedett,
azóta csőd és csönd virágzik bennem.
posztumusz

KÍGYÓ

És jön a kígyó kétágú nyelvvel,
melléd szegődik, ha egyedül lát.
Megélhetésről és vágyakról nyelvvel,
s mindarról, ami még nyomaszt, tehát...
Sugallja bentről egészen halkán,
mindenhez egyetlen egy kulcs a test.
Testet ölt, lelkes leányalakban
tisztel és ágyadba bújni sem rest.
Megválthatónak hazudja sorsod,
liliomfehéren virágzó bűn.
-Bőröd fonákján stigmám hordod,

sötétséghez ragadt testedhez hűn.-
Istenséget jósol a jövődő felől,
végezetül pedig vesztőhelyet.
Nyakad köré tekeredik, és megöl.
Eljön a kígyó, mert más nem tehet.
posztumusz

JÚLIA

EGYÜTT VELED

Két tenyered öble apró madárfészek,
meleg otthont talál benne árva herém.
Vesszőm nyújtózkodva kérdi: Miért élek,
mások öröméből vajon mi az enyém?

Finom nyelved lágyan vigasztalja körül,
hajlékonyságában kedves odaadás.
Testem egész hossza vele együtt örül,
mert amíg érinti, minden egészen más.
posztumusz

MINDIG

Akadtt egyszer, aki megpróbálta velem.
Úgy gondolok rá - mert nem is él azóta -
mint a part bámul az elúszó hajóra.
Távolságod nőttét egykedvűen venném.

A megnyugvásnak is van bizonyos ára,
temethető vágyak, és valódi holtak,
kik az áldozatért áldozatot hoznak,
s mindig a magasabb összhatás javára.

HÁT NEM VAGY

Szavakat szeretnék utánad küldeni,
hogy gyere vissza, mert nagyon hiányzol.
De nem talállak meg, sejtselek bárhol;
idegen tartomány nekem az úrbeli.

Amit itt motyogok nem hallik át oda,
minden elakad szorosán belül.
Tovább vinnyogok érintetlenül.
Mért támasztana föl önzésem pátosza?
posztumusz

NOVEMBER ELEJÉN

Megint magam vagyok, mint ahogy mindig volt...
- Tűnődöm az őszbe szédelő ég alatt. -
Lassan nem vagy, csak egy sárguló gondolat,
valami festményé szédült régi folt.

Gyertyája sem ég már esti ablakodnak,
s magukra maradnak ott kinn a sírcsokrok,
múltunkat karolva egyedül imbolygok,
miközben csontjaid odalent vacognak.

TŰNŐDÉS

Csupán ábránd vagy már, fátyolozott lélek,
emlékek függönyén virágzó varázslat.
Szertefoszlanál ha megérintenélek,
rád csak a virrasztó tűnődés találhat.

Nem hozhatlak vissza a túlsó oldalról,
mégis hiszem újra találkozol velem.

S ez minden magányos órámért kárpótol,
míg magad ölelve, készítéd a helyem.

ITT HAGYTÁL

Úgy hagytál magamra, mint kedves idegent,
színiültig télben.
Sötéten havazva hull a csönd idebent,
van mitől félnem.

KÉK PÁNCÉL

Várom a lányt, aki töltene velem
egy átalhatatlanul szép éjszakát.
Mióta apránként őszül a fejem,
az álmomat a múltamnak engedem át.

Akitől jutott pár boldog perc halott,
csak éppen, hogy emlékszik bőrre ajkam.
Már akkor mulandó csodának hatott,
kezének átható melege rajtam.

Azóta igazán nincs kiben hinnem
és idelent ígérje bárki magát,
nem nyílik föl Szent Györgyös páncélingem,
mert az, aki fölülről néz belülről lát.
posztumusz

MINDÖRÖKRE

(Júlia)

Hűvös esőben, hárfázó széllel
próbálom dalba venni neved.
Emléket állítani neked,

szobrot faragni álmatlan éjjel,
-ha már elmentél, ne porladj széjjel-,
úgy is ha vésőm belereped.
Díszleteim közt legyen helyed,
valami kicsalt szellemi léttel.
Meggyőződésem bárhogy érvel,
bármit hazudik közérzeted,
s még akkor is, ha bűnnek veszed,
színekbe öltelek avatott kézzel.
posztumusz

MINDEN BAJT

Elszántan próbálom meggyőzni magam:
Könnyebb az életem, mióta nem vagy.
Rám hagyott hiányod fájdalma sem nagy,
nem ettől akad el ritkuló szavam.

Sietek hinni: az igazi más lesz,
bár mindent adtál mit elsőre lehet.
De mégis te mondtál utána nemet,
azóta sem pótol semmi más, mint szesz.

Várom hát tovább az utolsó lányt,
akiért tűrhető ma még a fogság.
Elviselhető a kurtavas, hogy vág,
mert eljön végül, és minden bajt eltöröl.
posztumusz

ÖNZÉSÜNK ÚTJA

El

Aki nincs már, csak felidézhető,
aki még nem volt, elgondolható.

A két pont közt feszülő erő
hajszálnyi csupán, mint jelenvaló.

Szerelmed lehet szeretethitű,
puha szörzetű, öl meleg odú,
vagy főntről olvasott íratlan betű,
a sejtett határnál magasabb fokú.

Minden felőlük látható mögött,
amíg még feltűnik eleve bukott,
megalkuvásban lefelé kötött,
a hangja bármilyen magasra jutott.

Ne űzd és keresd a mélyen egyszerűt.
Soha se pengesd, de halld meg a húrta.

Arra a tűzre várj, ami majd lehűt.

A tettek meséje már elavult.

posztumusz

DON QUIJOTE KOMPLEXUS

Dulcinea ma is a kocsmában dolgozik,
úgy is, ha lesz még nap, mikor másképp látom,
egyedülállónak az egész világon,
kiért kopját törni méltó a vereség.

Joggal kérdezhetik: Nos, megérte tán a hit,
s mámor, hogy óriás lett a szélmalomból,
vitéz, ki ellenem, s ő érte tombol,
kit ha le is győzők, győzelmem messze még.

És lesz -e rá igénye magához emelni?
Ámítás csupán a jegybe adott kendő?
Szívének udvara számomra veszendő,
más kezére szálló eltiltott édenkert?

Ha van benne irgalom irántam; szeretni,
talán megsajnálja rogyadozó térdem,
s módot ejt kastélyát még egyszer elérnem,
s csókkal köti sebem, amit senki sem mert.

VERS ÉS VALÓSÁG

Minek a lány verstől behódolt lelke?
Lólábú, erősen izzadó „tokban”.
Lámpát oltani és vetkőzni nyomban,
végül is túl könnyű boldogság lenne.

Vagy ott van a másik, túl táplált „gyönyör”,
karajos bánattal gombóccá hívva.
Magasba szárnyalni ugyan ki bírna
rajt, kit sorsának mázsája gyötör.

Évekig hívtam, de rá kellett jönni,
ő, akit várok és szólítom szóban,
papíron csodás, de nem tudni hol van,
s aki jön helyette, bántóan földi.
posztumusz

FARAGOTT KÉP

Szavakból csináltam faragott képet,
s bele szerettem, mert nem volt másba.
Most bűnöm fölmérve a szégyen éget
báb - üres voltát naponta látva.

Ím kontár varázslót hirdet a művem,
nem tudtam életet hozni a testre,
hűtlen se lehetek hozzá, de hű sem,
ha árnyat fektetek ágyamba este.
Nem öltött lelket, hogy több legyen nálam,
ahogy a szerelem magától felnő.
Nem akart lenni, hogy létét vigyázzam,
Eltűnt, mint fák közé bújik az erdő.

MIT?

Mit adnál utolsó emlékül ma este,
ha tudnád biztosan, még egy nap, s meghalok?
Nem nyílik alkalom utána, helyette
kitalálni új pózt, vagy még egy mondatot.

Mit adnál ma este utolsó emlékül,
hogyha életfogytig mennél nagyon messze?
Ha az éles helyzet szót és fényt másképp szűr
minden mélyén csak a lényegét keresve.

Utolsó emlékül ma este mit adnál,
ha kettőnkhez méltón próbálnál szeretni?
Nem nézve, mekkora kockázat, milyen kár,
mennyire álmatlan álom jut velem ki.

Ápolhatsz gyöngéden makacs illúziót
bizalmad „gazdagabb lelkekbe” helyezve,
nyitott kérdésével ott egy rejtett fiók:
Mit kérhetnék tőled, s mit adnál ma este.

ÖNZÉSÜNK ÚTJA

Tőlem a vers is csak érdek volt csupán
valakit keresve és célba véve,
elküldve szavam a kiszemelt után
pontosan kimondva, mit várok érte.

Nem csoda tehát, hogy nem kaptam semmit,
akárkit kértem csodára várva,
és aki hasonló húrokat pendít
legfeljebb álmában számíthat másra.
Mert senki nem enged szabadságából,
bárkiben mindössze magát keresné.
Önmagát pártolná, bárhová pártol,
így válik világunk olyan kerekké.

MINT GYÍK

Szeretném bejárni otthonosan,
testének minden kis rejtekhelyét
- mint gyík -, ha fázik, vagy melege van -,
kényelmes fészek után nézve szét.
Lapulnék fektében, füle mögött.
Átsurrannék kecses nyaka alatt.
Élvezném, hogy még fel nem öltözött
s kedvemért, egyedül ágyban maradt.
Ámulnék s tátánám szemem és szám,
előbújva puha hónaljából:
vállán a kaptatót föl vállalnám,
belátva, ilyen táj nincsen máshol.
Elnyúlnék mellének meleg halmán,
bimbóján pihenne pici fejem,
- az élet zsvaját meg sem hallván,
egy világ álmodna ottan velem -.
Sétálnék, hajnalban hűvös hasán,

harmatot innék köldökéből.
(Beteges mindez és bűnös talán,
- egy szava, mosolya oldozna föl.)
Elverni unszoló éhségemet,
megrágnám szemérme finom fűvét,
tetszhalott módjára,amíg lehet
hagynám, hogy dajkál, hogy ringat a rét.
Beszívnam földjének langyos szagát,
szelíden felborzolnam a gyepet;
úgy tűnne, minden szál mámort ad át,
suttogva vallja be, hogyan szeret.
A tovább csábító barangolás
vezetne bal combján térde felé,
jót tudva, kalandom milyen csodás
és nincs helyettem, ki megtehetné.
Elmerengenék a térdkalácsán,
mennyire gömbölyded formája van;
- „amit“ a teremtő tetszésre szán,
meg lehet szeretni halálosan-.

Araszolva sípcontján lefelé,
magamat fonnám a bokájára;
mutogatva felvágva vele:
„szombati ezüst“ és milyen drága!
Kicsit elidőznék a lábfejen,
- sok ember feje sincs ilyen okos -,
egy villanásnyit talpa közepén,
nem várva, míg fölkel s agyontapos.

II.

Megsejtve legbensőbb gondolatom,
nagyot nyújtózkodna hasra fekve,

„engedélyezné”, hogy folytathatom;
mert kedvem keresni tartja kedve.
Megolvasnám jobbik lábujjait:
pont ugyanannyi - e, ahány a bal?
- Hiszen a szépség az úgy is tanít,
ha nem száll szembe a szabályossal. -
És csámpáznék tovább kirándulva,
bársonyos talpának lejtőjén föl,
mintha egész üdvöm azon múlna
s nem nyugodhatnék a sejtelemtől.
Kerek sarkáról sem lecsusszanva
meglovagolnám az achillesét;
cirógnám, amíg elszunnyadna...
- Zsongana az élet fölötti Lét.-
Déli fény üdvözölne vádliján,
- harangszó, bordal meg lakodalom-,
fülelnék, akár egy vén indián..;
- bárhogya is, utamat föl nem adom.-
Legapróbb részlete is megkapó;
- méléznék térde szelíd hajlatán -
vásznon és ecset, hol kevés a szó,
vagy fotó mondaná el igazán,...
Jobb combján delelnék jót napozva
- bőréről betűzné mesém a nyár-,
kettőnkre nyugalom záporozna,
amilyen egyebütt sehol sincs már.
Feneke bájos dombja között
hosszasan játszanék élő hidat,
kémlelve odalenn az Ördögöt,...
- de angyalt találna, bárki kutat.-
Gyönyörű csípőjén s derekán túl,
gerince mutatná az útirányt.
-Nem téved el, aki arra indul,

megértést remélve maga iránt.-
A lapockával őrzött mezőn
izgató gondolat csigázna fel:
Lágyan és örökre érinthetően
belesimulnék, mint tetovált jel.
Elérve ismerős, selymes nyakát,
tele a látottak élményével.
Szeretet, hála és vágy járna át,
hajába merülve nyugodnék el.

MINT FÉNY

Szeretnék hajnali fény lenni arcán,
testetlen csókoló simogatás;
függönyök - szűrte virradat - halvány,
amire eszmélni egészen más...

Egy hosszú mondatból állna a sétám,
- csak kevés kötőszó és fölös rag.
Egyetlen "alany" se utaljon énrám,
csupán a csoda, hogy milyen nagy.

Szelíd ecsettel húzva vonalból
teremne első ígém homlokán,
ahogy a vágy álomittasan rajzol
és kibetűzve is csupa talány.

Rebbenő szemhéján még csöppnyi éjjel
indulna útjára egy újabb sor,
- nem lesne mögüle fürkésző kétely;
jön-e még szép reggel valamikor.

Kandi tekintettel, gyöngéd ujjakkal
orrának kis, egyenes vonalán

figyelném, szavaimból ha marasztal;
lelkére mennyit vesz, mit von a "LÁNY"?

Mosolyán gyöngyöző, sok kisegérfog,
fehéren villan és velem örül;
bánat és fagy sincsen, ami el nem fogy;
ígéri minden jel ajka körül.

Ponttal fejezném be gömbölyű állán,
ha Róla bármi is kimondható,
- de csupán festett kép, faragott bálvány -,
nézni és látni kell, nincs „Rá” szó.

A „RÉGI INSTRUMENTUM” DALA

Megtalálhatlak- e téged
életem egyszeri hosszán,
vagy a kétség mégse téved,
senkinek sincs keze hozzám?
Megsejtve bennem a hangot
előkeresed egy dalban,
mit a világ sose hallott,
magadnak pengetve halkán.
Nyári estén magány ellen
bélelni a sötét szobát
hű társat találva bennem
karod szeretettel fog át.

CSÖNDTŐL A CSENDIG

Kezdetben kiürült szombatok jöttek,
s beszélni kellett a hallgatás ellen,
Nem tudni, bújt-e már mögéje szellem,
testből, vagy lélekből támadt az ötlet.

Akkor még nem adtam senkinek tovább,
magyarázatba csak azután fogtam:
Hová is készülök eljutni honnan.
Mindennap megtalált, s hívott a csodád.

Betűk és szavak és mondatok felett,
akár az érintés, úgy értél hozzám.
Időtlen függél a pillanat hosszán,
rád vártak bennem a lakatlan helyek.

Azóta tanítod, s tanulom titkát
egyedülletében örökös ketten:
Hogya lesz legtisztább hangsúlyod bennem,
váratlan zörejek hiába tiltják.

Eljön majd – aki ért ebből a csendből -
alig- írt festetlen mosollyal némán,
végtelen április kékjével néz rám.
Szentgyörgyös páncéлом földre hull, s eltör.

SZENTIVÁNÉJ

Süt rólad Szent Iván ünnepének fénye,
ahogy az elmúlt nap kilopószik gyáván,
s egy testté simulunk össze közös párnán
zavartalanságunk semmitől se féltve.
Lelkemből futja be lelkedet a pára,
tíz ujjam megteszi, amit bőröd áhít,
rád rajzolja vágyam hieroglifáit
egyetlen hajlatod sem hagyva magára.
Éjszakánk a hajnal álommá fényezi,
szívom ölelésed ózon leheletét,
dajkálsz megmaradunk, sosem bomolva szét,
Duettünk egekig érően éteri.

MÁMOR

Minden szál elveszett illúzióm
viz egyre lejjebb, a felszín alá.
Életem rábólint jóváhagyóan,
s nincs, ki a miértet megmondaná.
Csak megyek valami esős úton,
alattam egy szombat kövezete,
tavasz, vagy ősz lehet, nem is tudom,
szürke a világ és vak fekete,
véletlen- mosolyból rám hullt darab,
s illetéktelenül élek vele.
Így kapva könnyebb és kisebb a seb,
fájdalmam csupán a test bánata,
folyik az élet, de mástól ered;
mindössze szétnézni érek haza.

MODELLRE VÁRVA

Meggyőző erővel adom a különcöt
úgy, mintha végül is nem lenne kényszer,
hogy céloom perverz és kérésem ütődött.
Végig se hallgatja senki sem kétszer.

Várom a lányt, aki eljönne modellnek
látványt és érintést kínálva nekem.
Festéket s vásznat is belőle teremtsék,
használva ecsetként a szám és szemem.

Ne váljon sértetté benne az önérzet,
mellém szegődni egy éjen át társul.
A szellem fölemel, míg a vér megéget
- lehet bár szent a kéj, mely hozzá társul.

Engedje át magát kalandos jókedvvel
gátlás és vágy nélkül ajándékképpen.
Romlatlan játékunk egekig nőjön fel,
s bennem az akt róla örökké éljen.

EGY KÉP RÓLAD
(Nürnbergben)

Néztem a tüzet, s néztelek téged,
arra gondoltam, biztos nem érzed,
mit érzek én.
Köröttünk minden, akár a díszlet,
s odakinn germán – holdtölte díszlett.
Idilli fény.
Így látlak most már, ha felidézlek,
ülve a padlón festői képnek,
s ez az enyém.

TANULMÁNYFEJ S. K.- RÓL

Hogyan pótolhatnék nálad zenészt vagy pallért?
Valószínű soha nem én laktam be lelkedet.
Tetszetős nyakadra más vesz nemesprémből gallért,
mégis én faraglak versbe, és csak én meglehet.

Mindig magadon hagytál egy hajszálvékony álcát,
talán fonákja felől is feslett bőröd alatt.
Nem tudom hatolt-e mögéje, s egyáltalán átjárt
váratlanul nyíló érzés vagy gondolat.

Idézőjelek közé tett buta, szép arcodon
nincs egy rezdülés, ami az élőre ráköszön.

Bár úgy tartasz nyilván engem, mint egy kedves rokon,
netán jó barátod gyanánt meghittebb a közöny.

Azt hiszem ezentúl nem lesz hozzád közöm.
Összeaszott bizalmamból kilógnak a bordák.
Elnyúlt várakozásaim mögé hullt az öröm,
és onnan a hétköznapi könnyedén széthordják.
posztumusz

EMLÉK EGY KONCERTRŐL

Szépnek találtalak, s nyugtattad szemem.
Úgy tűnt, tán jó is vagy, de máshoz, másnak,
nekem csak emlék a koncertből másnap,
ezen a számodra közömbös helyen.

Egy idő múlva majd elfelejtlek.
Másik lány ugyanúgy becsukott arcán
folytatom megszokott szép vágyó hajszám,
túrva és túlélve még jó pár telet.
posztumusz

MÉG TOVÁBB

Nem az első vagy, ki hátat fordítottál,
s előbb lettél emlék, mint kerek gondolat.
Akár alkonyatkor, ha a fény kifogy már,
s a részletek egyre kevésbé fontosak.

Amikor a remény kialudni nem mer,
és a kívül állók csöndes táborát látnak,
nincs más, mint még tovább várni türelemmel
a reggelig újra megálmodott társat.
posztumusz

ÖLTÖZZ TÉLBE

Öltözz télbe
vas-feketébe,
hogy meglásd, milyen
amilyen vagy.
Tegyél is érte,
ne húzódj félre,
mert magas a fal,
a tél is nagy.
Csak egyre várva
nézegetsz hátra,
mögötted ősszel
távol a nyár.
Varjúnak állva
röppentél ágra,
s egyetlen dalt fűsz
mindössze: Kár!
'posztumusz

ÖN HIT

Tanulhatsz s kijárhatsz akárhány hitet,
hitetlen mit ér a hit?
Agyafúrt játékod akármit hitet,
elárul és nem segít.
Vágyaid lépcsője önzésből épült,
minden fok egy mező sár.
Túlfestett céljaidnak helye rég hűlt,
fönt sejtéd, s odalent vár.
Bennfentes módjára fordulsz az éghez,
hol te magad vagy az Egy.
Magad szolgálod egyetlen úrként;
tied a szereteted.
Milyen a láng, hogyha ágy alatt gyújt fényt,

s hová világít veled?
posztumusz

LAKATLANUL

Nincs eső, ami megtisztít engem.
Napfény sem nyílik továbbvezetni,
s nem dajkál holdfény, hiába fázom,
világtalanul mély kút az álmom.

Oldalán vaskos, éles kövek.

Ki rendelt végül ilyenné lennem,
hogy alattam és fölöttem semmi?
Jónak és rossznak sarkig kitarva,
se kulcs, se lakat, se őr a házra.

Bárki közelít, mind bejöhét.

Lelkemre test még nem tett pecsétet,
testemben nem járt még senki lelke,
senki se látta úgy, rám találva,
mintha tükörből nézne magára,
vagy eggyé forna össze két fél.
Lakatlanságom horzsol és éget
kongó huzattal színültig telve.

Valakit várok, aki betöltsön.

Legyen, ha több nem, baráti kölcsön.

Másnapra emlék, álomfehér.

SÖTÉTBEN

Az éjjel lehántja rólam a testet,
lelkemet jelzi csak lélegzetem.

Heverek elhúzódó perceken.

Bámulom, ahogy a semmibe esnek.

Nem látok el szobám túloldaláig.
A plafon mennybe vész ágyam fölött.
Megnyílnak fölbonthatatlan körök,
s ittléted virrasztó- fényként világít.

Mintha kísérténél csupán a dalban,
nem tudom biztosan, alszom-e már.
Kezed a húrokon lassan megáll,
s észre sem veszem, hisz te vagy a dallam.

SARKI DAL

Esőtől, ködtől tönkrevert hittel
homályos tükör leszek magamnak,
homályos tükör leszek neked.
Nem viccből kértem: Hitem is vidd el!
Utaim – mondtad – feléd haladnak.
S várom utadat, hogy megtegyed.

Állok, akár egy szobor bizalma,
valami sarki semmirekellő,
mint ólom - koldus ólomszíve.
Torkom sincs már, csak egyetlen dalra,
de talán ez még szívedig felnő,
s fűtött szobádból lehoz ide.

FELADVA?

Hús év próbálok üzeni – jöjjön el - ...
Mégis, ki erre járt, s úgy tűnt, hogy ő az,
rácáfolt hamar a nemvállalt testközel,
mindössze torkom lett csendes és száraz.

Könnyen azt mondhatják: Biztosan másra vár.

De akit én várok, annak más nem kell,
és amikor függönyt nyit felém a láthatár,
rám bólint józan, és megfontolt fejjel.

Állítják: Amiről lemondunk, teljesül.

És hogyha feladom, s végül beállít?
A nem várt érkező mit érez legbelül?
Ekkora hűséggel várhatnék bárkit.

FESTEK

Néha már szavam ecsetté váltan
formázza, festi, amire vágyom.

Élővé válik, ami csak álom,
átélhetővé, mint íz a számban.

Akár egy üres nyári hétvége,
telítve fénnel, s mögötte semmi;
jó lenne örök birtokká tenni
mindent feladva és félretéve.

Ölelhetően törékeny látszat,
mégse kövessék büntető hétfők,
de csendes esték, jók és megértők,
ahol az éber álmokat láthat.

PITYPANG-LÉT

Mosolyod vigyáz, ahogy a szélcsend
pitypangot ölel, hozzá se érve.
Jól tudod, sokkal fizetnél érte,
s nem kockáztatod, hogy rólam elcsend.

Fürkészed kintről egyéniségem
gátlással kevert vágyadtól hajtva
próbálsz, ajtót nyithatsz-e rajta.
Eldönthetetlen: Mégis, vagy mégsem?

A mélység köztünk már csak egy hajszál.
Lényegem széthull keresztültörve,
belülről sosem járhatod körbe,
vigyázatlanul örökre elszáll.

PITYPANG

Őrizz meg engem tekinteteddel;
Ne sóhajts felém, ne hűsíts széllal.
Vágyad, hogy érints, végleg temesd el;
mindössze csupán lelkeddel érsz el.
Meg ne ölelj, mert azonnal megölnél,
kiszökne üres titkom a gömbből.
Nem menthetsz meg, ha szeretni jöttél,
- magányom bentről bárhogy dörömböl.

JEL VOLT

Valahol a felhők fölött,
Isten oszlatja a ködöt.
De az a kilátás,
már másra vár.

Nem riaszt föl, dob se tülök,
álmodom, míg megvénülök,
talán ez menedék,
ez a végvár.

Kegyelemnek látszott régen,
a fény egy-egy lány szemében,

pedig csak jel volt, hogy...
későre jár.

CSAK A NINCS

Nem tudom, élsz-e de hiányod ismerem.
Ahogy a fogságban született állatok
sejtik, hogy életük idegen állapot,
s érzésük bélyege átviszket mindenem.

Mint kitört- üvegű ablakon
a szoba melege elhagyja fekhelyét,
s esti sötétségben a faggyal félrelép,
eltűntél, akár egy sosem volt alkalom.

Hangszerek álmában rejtett zenedarab
könnyű dallamív a lecsukott zongorán.
Szó, ami meghalna, hogyha kimondanám,
csak a NINCS jelöli, s mégis felém halad.

CSAPDA

Most jön még

Évekig csak hittem lesz benne részem,
nekem is jutnak majd ajándék éjszakák.
Szerelmes emlékül egy kedves lánytól,
csak néhány hajnalig engedve át magát
otthonos ágyon, vagy rejtőző réten.

Tekintetét venni útravalónak,
karjai melegét begyűjtve tél ellen
belőle merítve megélni bárhol,
túl minden ragacsos félelmen,
ahogy a múltja felé utazó vak.

Valahol biztosan él a világban,
várathat bármeddig, régóta ismerem.
Tagadni kár, úgylis bekopog hozzám,
valódi értéke nincsen, csupán nekem,
és be sem váltható, egyedül nálam.

Szüntelen virrasztva figyelem jöttét,
örömmel fogadni érkezzen bármikor.
Sétálva le s föl a türelem hosszán
nézhetem mit kínál helyette itt, e kor,
de mégis miért és hova szöknék.
posztumusz

RAJZOLAT A KÖVÖN

Hosszú estéimre hagyj magadról jelet,
maradj múlhatatlan rajzolat a kövön.
Emlék, hogy máshoz így nem volt, s nem lesz közöm,
kiért elsimulnak bennem árkok, s hegyek.

Legyél az egyetlen beváltott ígéret
ezen az utolsó, még védhető helyen,
ahol teljesülhet, hogy teljesülj velem
szép jutalmaként a kényszernek, hogy élek.

Add meg értelmét, hogy érdemes volt várnom,
poharamba ízét az utolsó kortynak,
azt a szomjúságot, mit csak mámor olthat,
s ha józan maradnál, hát az Isten áldjon!

VALÓBAN?

Valóban te volnál, „AKI”-re vártam,
vagy csupán rászéd az elveszett türelem?
Megmaradt vágyamat játszva ki ellenem;
röptet, hogy rájöjjenek, sosem volt szárnyam.

Valóban te lennél az aki szeret,
s meglát a hozzám nőtt álarcok mögött?
Eloszlat sóvárgást, kételyt és ködöt;
kínálva ölmeleg jó búvóhelyet.

Volnál-e valóban nekem szánt modell,
kibontakozva sok eltűrt év alól;
- ahol hit képében magányom dalol -
a végső „LÁNY”, aki Elsőnek jön el?

HA EGYSZER...

... igen, ha egyszer úgy ölelne át,
ne legyen csak a pillanat műve;
nem visszafogva s őrizve magát,
hanem szabadon alámerülve...
Igen, ha egyszer úgy ölelne át,

vállalna válla áttetsző bőre...,
hagyná beszívnom nyári illatát.
- Éjjel is napfényt innék belőle. -
Igen, ha egyszer úgy ölelne át.

... igen, ha egyszer úgy ölelne át,
szelíden fogna két karja közre,
elsimítva a vágy mozdulatát,
- illúziómat sem összetörve...
Igen, ha egyszer úgy ölelne át,

... igen, ha egyszer úgy ölelne át,
megmaradhasson a későőszre;
míg tél fedí el mindkettőnk nyomát.
- Őt látom bennem tekintve körbe,
mert nincsen más, ki így ölelne át.

HALÁLIG

Csupán azért írtam volna,
hogy egy lány olvassa versem?
Átala találva szóra;
arra kérjem, hogy szeressen?

Nem sötétlő kéjre lesve,
inkább fény felé haladtam.
Lelkét vártam minden este;
tudást, cizellált alakban.

Elhittem, létezik élet,
tisztán belülről épülő,
akkor is, ha testet éltet,
mégis vérrel üdvözülő.
Míg tart az út, gyanús a cél,
mintha végül ott se lenne,

s bármi ellene is beszél,
megyek, még tovább keresve.

AMIKOR ELJÖN

Amikor eljön, a teljes ígéret
hitével fekszem a keze alá,
mintha az életem megáldana
s általa vágyam a céljához érhet.

Öröktől ismerős jó érintése
magához csendesít otthonosan;
testemhez meghittén sok köze van
s lelkemet ajánlom kéretlen érte.

Mélyen a hétköznapi felszíne alatt,
magasan bilincsem s korlátom fölé
szárnyalok, de úgy fest, az ég az Övé.
- Melyikünk mennyboltja túl földhözragadt?

Szép fecskeröptének nálam a titka;
egy óra múltával földet érünk.
- Mindössze ennyi a küldetésünk (?) -
S amikor távozik, sosem néz vissza.

A TEKINTETE

A szeme mikor zöld és mikor kék?
Nem fogok rájönni, bár szeretnék.
Elviszi magával a titkait,
és arra ocsúdok, már nincsen itt.
Valami foszlóban véglegesen,
nem lehet gyógyító ír a Seben?
- Váratlan válasz és csendben lapul,
de arca sejteti hangtalanul.
Amikor fölöttem messzire néz,

szavakba foglalni nagyon nehéz;
milyen jövő felől üzen vele,
ha rám vetődik a tekintete.

AMIKOR TÁVOZIK

Amikor távozik, sosem néz hátra,
hiába követi tekintetem.
Árnyékként vetülök vissza szobámba,
kettesben maradok megint velem.

Marad a megszokott kérdések köre,
körüikerítve az életemet:
Akiért indultam, hol késik, jön-e,
vagy ez a feladvány el is temet?

Száz éve ébredek úgy; bárcsak lenne...;
jönne a Lány, kiben szót kap szavam.
- Akiről tudom jól, nincs más helyette,
nélküle nem vagyok saját magam.

- Megtalált, s nem eszmélt bennem magára?
Nem veszi észre, hogy milyen silány,
ócska és közhelyes, fals kényszerpálya,
amin jár nélkülem, s hol a hiány?

FÖLJEBBRŐL

Tested egy magasabb lélek árnyéka,
de, ami szádon át sétál belém,
mámorba dönthet, és gyógyíthat néha;
füllentve, éppen most csak az enyém.
Hanem a másik, a följebről sugárzó,
az hozott színt rád, és körvonalat,

tehát az Ige, a mindenki iránt jó,
fedett föl nekem egy sóhaj alatt.

ÚGY

Úgy szeret, ahogy egy járókelőt,
napfényes, törvényes, szép délelőtt.

Kedvemért öltözik csak alig fel.
- Csiklandozza, hogy az utca figyel. -
Nincs kockázat, hisz az utca figyel...

Úgy szeret, akár egy kisgyermeket,
akitől „sebet kapni” nem lehet;
aki nem ítélet és nem ítél,
akit a bíróság el sem ítél.
- Megteszi ügyis az utolsó tél. -

Úgy szeret, mint napot a nyár,
akkor az óra se időre jár.
Amikor éjjel is sok egy szál ing,
s álmunk a szentiván hajnalán ring.
- Bár lennék szép testén hús fátýoling. -

Úgy szeretem, mint egy korty jó italt;
mámora ellazít s ölében tart.
- Fűtött szobám mélyén bimbózó ág,
rajta pár biztató, bízó virág.
- Megmenekíthető még a világ.

CSAPDA

Van- e ablaka, amin ha kinéz,
a látvány engem simogat körül?
S ahogy fölmeri, lassan kiderül,
rám gondolnia nem olyan nehéz.

Látja-e, vagy csak nézi a tájat,
ami mögött már rég ott lapulok,
- fecskének háló, nyúlnak a hurok -,
vagy sejtés vagyok, mely mindent áthat?

Elfogadna-e a csapdát értem,
hogy elfogjam és szabaddá tegyem.
- Nem szabadulhat tőlem, csak velem,
hisz elengedném időben, érzem.

BÚCSÚLEVÉL

Kisasszony! Elment a kedvem az egésztől;
rám szabott műsora árával nem ér föl.

Sokáig érdekelt, hogy fest a blúz alatt,
de közben vágyamon az idő túlhaladt.

Kedvemből futná még élvezni cseleit.
Reménynek mégiscsak, hogy lenne helye itt?

Katarzist mire föl kínálna, ugyan már?
Hisz nálam fényesebb, gazdagabb urat vár.

Jobb lesz, ha két erős karjába beledől.
Higgye el, elegem van már az egészből!

GYÖNYÖRŰ ÉVA

(Korniss Dezső: Barbár Vénusz)

...így pingáltalak fel vágyaim falára,
s bevilágítottad barlangomat.
Nem sejtve, szerelem lesz majd az ára,
- elgázol, akár egy expresszvonat.

Százezer év óta emlékszem rád;
várlak te állandó, gyönyörű Éva!
A tényt, hogy ismerlek, miért tagadnád,
ha más mellett élsz, és rejtőzöl néha.

Bőrömön csókjaim fekete hege;
kimond és óv a szám: tizenhárom.
Mintha ma lett volna, vagy néhány hete,
jöttödet átélem, s újra látom.

A teremtményem, de istennőm vagy.
Hatalmad rajtam a legnagyobb erő.
Tüzelj, és bátoríts, el se hagyj,
nőj bennem, ahogy szenvedély, ha nő!

KETTŐS

Játék volt minden,
kis bohóc- tréfa,
úgyis, ha innen
mást mutat néha;
misztériumot,
tragédiákat;
hitét a bukott
éden fiának.
Közönség gyanánt

s bűvészként egyben,
tettük a talányt
s csodáltuk csendben;
egyszerre látva
mind a két oldalt:
Közben a játszma
merre visz, hol tart?
Tükörből lestük;
pokolba, mennybe
társával együtt
melyikünk megy be?
Kikopva minden
előadásból,
jöhet a NINCSEN
s hiába vádol,...
Gazdagon éltünk
a közös bűnből!
- Beismerésünk
akárhogy szűkül.

MESSZE JÁRSZ

(Korniss Dezső: Kompozíció)

Az arcod már eltűnt; foltokra esett szét.
Ha emlékezni rád, s rajzolni szeretnék,
idegen lesz a sík, megbicsaklik a toll,
s agyam papírlapján sem talállak sehol.
Elszakadt az eddig hozzád vezető szál.
Élsz, de ez a viszony bántóbb, mint a halál;
tudom, nem régen múlt, mikor ismertelek,
- bámulom a bennem üressé vált helyet.
Ahogy minden éjjel magamra maradok,
figyelem e rólad összerótt alakot

- messze jársz mögötte, mégis nagyon közel -;
nem néz vissza, ha megy, kísértetként jön el.
Ébressz föl kezdettől ismerős kezeddél,
térdeplő értelmem rontását te vedd el!
Lerajzolnám újra - mások is szeressék;
nem igaz, hogy arcod részekre esett szét!

SZAVAKBAN

FÜRDESZ ÉS BORT ISZOL

Szeretnék hab lenni körötted a kádban;
áttetsző, testetlen, illékony ölelés.
Lassan elolvadni attól, amit láttam.
- Egy fürdésnyi élet ennyiért nem kevés.

Lennék íz a szádban, amikor bort iszol;
bíborszín érintés bársonyos nyelveden.
- A nap fáradsága egyszerre nincs sehol,
ha súlyát s unalmát csókommal elveszem.

Körötted – benned – létezni szeretnék...;
rajtad kívül másnak csupán tárgyként jelen.
S mikor túl vagy rajtam, jöjjön csak a nemlét,
de együttlétünkre tovább emlékezem...

GYÁVA VERS

Bele fogódznék jó szavaidba,
ha még egy csöppnyit bízna magamban,
s nem volna mindez halálos hinta:
Ha nem kívánom, miért akartam?
Ott várok szélre tárva,
csupán be kéne vullanom: Élek.

De vaspáncélként őriz az álca,
résein nem fér ki, csak a lélek.
Nem tudok mást, mint rímekbe ölni
rád csavarodó gondolatomat,
s bár érintése nem éppen földi,
megnéz és éjjel körülsimogat.
Itt tőlem többet nem lehet várni,
minden más bátor-butaság volna.
Ki gyáván okos, érheti bármi,
s ha "költő", akkor verset ír róla.

NŐK VESSZŐ – FUTÁSA

Bosszankodhatnék rajt miért is hazudnak,
de ha meggondolom szeretetből teszik.
Csapdába ejtve a látszatot, maguknak
választani maszkot, milyen napra melyik.
Így ránt a káprázat közējük maskarát,
ingerli őket a várható élvezet.
Lelkük ugyan vaksi, de testük nagyra lát
s lohol, amerre az olcsó kék élvezet.
posztumusz

FONTOS?

Rég nem vagyok már magamnak fontos,
s másnak sem éppen.
Az élet minden friss hamvat elmos
ítéletképpen.
Miért mondjam, hogy te az vagy nekem,
ha máshogy fest ez,
s nincs igazodni időm,
sem helyem testként a testhez.
Vágyak kulcsolják mostani sorsod

a kéj nevében.
A lelked szomját,ha velem oltod,
a vér még étlen..
Nem kívánom,hogy közelebb legyek
másoknál,benned.
Nekem csupán a kísértő jegyek
próbáját rejtjed?

MINDENHATÓ

Fogadj be, miként fény a sötétet,
ahogy szelíd öled élő kapu.
Legyél két napra az út és élet,
áldottan áldozó mozdulatú.

Gyere, mint aki nem jöhet többé,
bevégszi mégis a félkész csodát,
hadd legyek magas,tornyos erőddé,
ahonnan lelked még messzebbre lát.

Őrködj velem az éjjeli csöndön,
megfutamodik majd a magány,
hogy életfogytig vissza ne jöjjön
te légy imából a freiburgi lány.

Adj jó meleget erre a télre,
ne hagyjál meghalni, ha hull a hó,
nappal is vetett ág várna érte,
hol érintésed a mindenható.
posztumusz

SZAVAKBAN

Mindössze szavakban szeretkezem,
ennyit nyújt nekem e jutányos élet;
kéretlen erkölcsöt és tisztességet;
csak ezért nem veszem el a fejem.
Ezért hát nem veszem el a fejem,
s érzéki utakra senki sem csábít,
kijárni együtt a test iskoláit;
én ezt is ajándékszámba veszem.
És azt is ajándékszámba veszem,
mikor rám valaki lélekkel tekint,
azután gyorsan a párjára megint;
belátva, miért is nem kezd velem.
Bevallva, miért nem kezd ki velem;
mindegy, hogy három év, egy hónap, két hét,
látni a szeretet elejét s végét;
megértem, pontosan hol a helyem.
Pontosan megértve, hol a helyem
- bár vágyam lényege el sosem vezett -;
képekben élek a valóság helyett,
s egyedül, szavakban szeretkezem.

IGAZSÁGOM

Advent

Akkor légy velem, mikor más nem;
mikor egyedül ülök a csendben;
mikor szobára hívom az Istent,
mert túl nagy már a sötétség itt lent.

Elfoglalt az Úr, nem jut el hozzám,
messziről néz csak egy élet hosszán;
legyél helyette mennyből az angyal;
ne tűzzel jöjj, de ölelő karral.

2008. 12. 20.

TÖREDÉK – 11

Naponta újra meghódítalak,
én, ez a különnc, nyomorék alak;
megteszem, mire azt mondd szabad,
s boldogít, mikor engeded magad...

2010. 5. 19.

TÖREDÉK – 15

Barátod vagyok, mint kolduló barát;
szellemi, lelki és testi rokon,
valami különös benső fokon,
mely csupán kettesben fedi föl magát.

2010. 5. 24.

TÖREDÉK – 20

Amikor kérnél, de nincs, aki szívből ad;
mikor a kéressel át kell lépd önmagad;
mikor nem nyílik őszinte kéz,

rájössz, az alázat milyen nehéz...
2010. 5. 30.

TÖREDÉK – 31

Mennyire vagyok fontos neked,
ha korlátozhat benned az élet,
nem szerethetlek szabadon téged,
s ezt az egészet ki szabja meg?
2010. 6. 7.

TÖREDÉK – 38

Nem csak akkor kell tőled az élet,
amikor lelkem távozni készül,
tán haladékot érted nyer végül;
nem a halálra, rád vagyok érett.
2010. 6. 12.

TÖREDÉK – 40

Tied a döntés Isten után;
bármit tehetsz, vagy nem tehetsz velem;
én csak kérhetek bizvást csupán,
- pontosan tudom, hol van a helyem...
2010.6. 13.

TÖREDÉK – 43

Távolságtartásod lassan ölő mérég;
kéreggel vonja be, elszorítja szívem,
és arra ébredek, nincs már miben hinnem,
akárhogy akarod, akárhogy kéred...
2010. 6. 19.

TÖREDÉK – 51

Mikor áldozatot hozni alku tárgya,
csak haszonra lesve és halálra várva,
akkor remélni és hinni mit sem lehet,
és a ravatalon elég a szeretet.

2010. 7. 5.

TÖREDÉK – 55

Egyszer igen, máskor nem,
nálad ez a szerelem;
nehéz vagyok, szürke a kő,
alkalmatlan szerető.

2010. 7. 10.

TÖREDÉK – 57

Naponta közelebb a halál,
amíg végül ágyamnál megáll;
rám emeli békítő kezét,
s kivetkőzik belőlem a lét.

2010. 8. 1.

TÖREDÉK – 62

Miért tagadsz meg engem magadtól,
honnan a káosz, mely benned harcol?
Én azt mondanám, győzzön a szív;
már nem sokáig él, aki hív.

2010. 9. 13.

ELRÖPPENEK

Mikor elhagysz, füst lesz korom és némaság,
minden elég, ami rosszat hoz néha rád...

idelent ég minden, de odalent lángol;
elmenekülnek az angyalok a várból.

Feketedik a rom, pernye száll a széllel,
úgy röppenek vele, hogy már sose érj el.
Varjúszárnyon szállok, nem leszek már bagoly;
értelmét sem fogom látni, hogy átkarolj...

Biztatlak majd, mikor másnak adod magad,
ha mellette leszel, legyél végre szabad;
tótágast áll a jel, mit lelkemben hordok;
felejtse el hajlékát, ezt a vénhedt roncsot!

2009. 5. 6.

AKI MÁR NEM SZERET

Ő, akit szerettem, s aki már nem szeret,
elromlott, akár a rossz óraszerkezet:
az elem merült le, vagy rugója tört el?
– Mintha vitáznék egy sok-számjegyű törttel.

Amint lebontottam, épített új falat,
betéglázta magát szinte pár nap alatt.
Újra szabad vagyok, ám enyém a börtön;
egyedüllételemet életfogytig töltöm.

IGAZSÁGOM

Szombaton születtem, apácát szerettem,
az Isten szeresse holnaptól helyettem!

Négy gyermek után is Jézus menyasszonya,
aki szívét felém már nem nyitja soha.

Itt fekszem hitem dőlt kápolnája alatt,
kaparva és rúgva a rám dőlt falat.

Huszonnégy kőműves sem lesz elég hozzá,
aki ezt a romlást egyszer helyrehozná,

Nincs kit befalaznom nélküle magamért.
Így jár, ki másoknak magából maga mért.

Soha nem állva be szabott mérték alá,
igazságom sem jön, aki kimondaná.

VERÉBLÁNY

Vágylak

Beléd villámlok, mint fény a fába,
s arra gondolok, lehetne hátha;
átölelnél egy fényes napon,
s szeretnénk egymást nagyon – nagyon.

Úgy szeretnék, ahogy vagy.
Nincs már reményem, kicsi, se nagy...
Csak arra vágyom, legyél velem,
még utoljára én kedvesem.

2012.3. 6.

BÁTRAN

Nem létezem, csak nyomorék vagyok,
de vétkezem, mert álmaim nagyok,
és arra vágyom, legyél velem,
s melleid közt nyugtasd fejem...

Gyere el hozzám félénken, bátran;
combjaid közé bújtatom lábam,
és simogatlak, mint senki még,
míg azt nem mondod, most már elég.
2012. 3. 10.

HÁTHA

Te szép vagy Drágám, én pedig csúnya.
Te kifinomult, és én meg durva.
Három kereszt áll a Golgotán:
Melyik az enyém, tudod talán?
A középsőhöz nincsen jogom;
nem támadok föl harmadnapon.
Lator sem vagyok, de vétkezem.
Ölelni s ölni sincs jó kezem.
Azt sem tudom, hogy mi van még hátra,
de boldog leszek, ha eljössz – hátha.
2012. 3. 11.

JÓ LESZ VELED

Lecsókolom az út porát rólad,
amikor kettősünk eggyé olvad,
és ölem mélyén kutat kezéd;
jó lesz, de jó lesz együtt veled.

Meggondolatlan kamaszok leszünk...:
Ám ki szállhat vitába velünk?
Az Isten tudja összes hibánk,
és Ő dönti el, mit mér ki ránk.
2012.3. 12.

NEM VAGYOK ANGYAL

Lehunyt pilláid megcsókolom,
mikor rám nézel, szebbnek láss engem,
mert ha őszintén átgondolom,
alulmaradnék bárkivel szemben...

Nem vagyok angyal őrangyalom,
embernek is csak inkább gyöngébb.
De ha eljössz majd egy szép napon;
légy jó szerető, és nagyon gyöngéd.

2012. 3. 20.

„NÉPDAL”

Ahogy eljössz, úgy szeretlek,
mint a folyó körülveszlek,
mint kósza szellő az erdőt,
Nap kíván meg sötét felhőt...
Alig várom, legyél velem,
végső csodám, jó kedvesem.

2012. 3. 25.

VERÉBLÁNY

Sétálgass rajtam avatott kézzel,
és suttogd nekem, akkor mit érzel,
ha torz testemen találsz egy helyet,
amit még éppen szeretni lehet.
Lágyan cirógasd elárvult herém:
odaadóan legyél az enyém,
kényeztesd kézzel férfiasságom,
mióta élek, utánad vágyom,
mert nem véletlenül szerettem beléd,
te távol élő, tündéri veréb.

2012. 3. 26.

TÁVOLRÓL KÖZEL

Éjszaka lelkeddel társalog testem,
míg megérinthetsz majd jó kedvesem.
De így is egyszerű nagy bűnbe esnem,
mert nem állhat közénk már semmi sem.

Tengődhetsz tőlem bármilyen távol,
ágyamban itt vagy, nagyon közel;
szerelmünk íve idevarázsol,
s rám simulsz, mint egy könnyű lepel...
2012.3 27.

LÁTOD?

Számba veszem bőröd minden csillagát,
és föltérképezem összes jeled.
Élvezve, szép lelked hogyan csillan át,
éjszakám meghitt lesz együtt veled.

Bevilágítjuk a nagy sötétséget,
föllobbantom régen éhező lángod.
Bizonyítsuk be, hogy él még az élet!
Látod a fényünket kedvesem, látod?
2012. 3. 31.

MENEDÉK – 2

Lelkedbe, testedbe fészkelem magam,
s beléd temetkezem.
Te vagy az egyetlen menedék, ha van
- nincs máshol helyem.
Akiben otthonos vesszöm és szavam,
s megvált, ha vétkezem.
Szeressél, szeressél, szeressél nagyon,

maradj elérhető!
Tedd rám az életed, bízz bennem vakon;
legyek, s légy éltető!
Isten megjutalmaz értem gazdagon,
ha nem is érthető..
2012. 5. 14.

TÁVOLI TÁRSAM

Te vagy nekem a feltámadás;
halálon túli halálos élet;
a gyönyör, amit ember elérhet.
- Nyomodba nem lép már senki más.

Távoli társam, rám talált lány,
kiért megérte „túlélnem” magam;
váratlan ablak Istentől – ha van -;
jusson úgy szépség, hogy nem főd árny.
2012. 5. 15.

TELJES FÉNYBEN

Hosszú éjeken át vártam rád Kocsárdon.
Te is ott vártál, de nem láttam a ködben;
hatszáz kilométer lépésnyire tőlem,
s nem láttad, hogy én is azt a páncélt hordom.
Két egyforma láncing sajtott a testünkön,
fagyos magányból és forró vágyból szóttan
— a vonat is késett, amin érted jöttem —,
esély sem látszott, hogy megírom, s elküldöm.
Minden zárva volt, hát nem sürgönyözhettem,
ám egy régi fohász forgott az agyamban:
ha nem üzenhetek, a tiéd megkapjam,
s mielőtt késő lesz, találkozzunk ketten.
Lassan felszállt a köd, kikékölt felettünk.

Észrevettük egymást, teljes fényben látlak;
amíg élsz, őrizlek, s őrzöl a világnak.
S elhisszük, hogy minden kínunkat feledtük.

2012.6. 13.

SZENT GYÖRGY LÁNYA

Légy üdvözölve Szent György szép lánya,
kivel először nem vagyok árva;
mert voltam család s szerető mellett.
— Nem kellettem, és senki se kellett...

Most, hogy már szeretsz, tudom, ki vagyok;
álmaim tőled és benned nagyok.
Úgy fogadtál el, ahogyan senki
— árnyékok nélkül —, s jó veled lenni.

2012. 6. 12

MINDENKI UTÁN

Az utolsó lány vagy, kit Szent György küldött,
hogy első legyél mindenki után,
és elhoztad a már nem remélt üdvöt,
semmit se kérve csak adva csupán.

Az a lány vagy, aki lelkével szolgál,
szép testét adva át a lelkemért;
jó menedékemül bársonyos oltár,
áldozat értem, mit a lelkemért.

2012. 6. 12.

MA MÁR TUDOM

Többeket hívtam el, fejsék le rólam
éjszín páncélom, mely őrzött védett,

ne benne érjek végzetes véget,
és egy konzervdoboz rejtse, ki voltam...

Nem jött előtted teljes lélekkel,
nem jött el senki, ki tette volna,
nem álltak értem rajongók sorba;
nem tudva, mivel s kivel érek fel.

Ma már tudom, mégis miért és kire,
kiért és mire maradtam élve.

Érted, hogy aki lát minket, értse:
Csak a szerelemnek van hitele s hite.

2012. 6. 13.

SEGÍTESZ

Nem csatázni várlak,hanem szeretkezni;
az összes részletet fölfedni bőrödön.
Mint napfényes házba, testedbe költözöm
minden albérleti lakást elfeledni.

Nem szeretkezésért szeretlek szeretni,
hanem, mert túl minden Földre mért égövön,
túl minden értelmén, vágyon és ösztönön,
segítesz magamat újra megkeresni.

2012. 6. 14.

AJÁNDÉK VAGY

Istentisztelet, ha szeretkezel velem,
s hazudik az a pap, ki azt mondja vétkezem;
mert fentről elküldött ajándék vagy nekem,
amit nem cáfolhat szűk, földi értelem.

2012. 6. 17.

ÁRNYÉKODBAN

Eltévedt árnyékból árnyékod lettem,
s egész teljesség vár árnyékodban.
Otthonosnak tűnik helyed mellettem,
s nem keresem már, a helyem hol van.

Itt vagy, míg itt lehetsz, de amíg itt vagy,
úgy érzem én is, hogy itthon vagyok.
Az időnk túl kevés, az álmunk túl nagy,
mert megszámláltattak minden napok.

2012. 6. 9.

EGY CSEPP KÖNNYÉRT

Beléd rejtőzöm a hétköznapok elől,
ahogy fái közé menekül az erdő.
Mielőtt életem minden reményt megöl,
hadd legyen kettősünk örök csodatermő.

Lettél a lány, akit régen elképzéltem,
kiért hű bizalmam tanítgatott várni.
Vágy és cél maradtál; benső ünnep bennem,
s nem vesztél homályba, történhetett bármi.

Érinthető vagy már; lelked testet öltött;
csókolható lettél, érző és érzéki,
nem ecsettel festett, vagy szavakkal költött,
s én pedig általad beavatott férfi.

Szeretnék csendesen elnyújtózni rajtad
- legyél pázsitos rét, a „Varázsló kertje”;
tárd rám rejtekeid, s titkait bevalljad -
szememből egy könnyet mély kutadba ejtve.

2012. 7. 13.

MISZTÉRIUM

Az öröm virágzik verssé hallgatásod nyomán;
Kopott mankójú szavaim tovább nem hadarva.

Lényeg, ami senkinek sem látható igazán,
s amit sosem múlhat felül földiek hatalma.
Megfejtetlen hidat verve közted és közöttem,
a világról, amit köréd csókokból kötöttem.
Különös jegyesség veled, s már elmúlhatatlan.

Ahol látás váltja le a köznapi optikát;
időn és falakon túl kísérve lépteid,
gondolatod útját amint érzéssé bomlik át,
alászállok lelkedbe a legmélyebb helyekig.
Ekképp tükröződve vissza kilométerekreől,
akár, asztal mellől, vagy az utca kövezetén.
Tested eltitkolhatatlan varázsát fogva föl
s életed rejtett kódjait sugározva felém.

2012. 9. 11.

TELI HOLDNÁL

Ezüst páncélt öltenek az éjszakai utak,
botladozó lépteimet csillagok csodálják,
oldalamon égis éró jegenyék a gyámfák,
Isten lajtorjája gyanánt húzva ki magukat.

Most volna szép eltévedni titkon és örökre,
énekelni csakúgy, halkán, ne legyen egyedül,
dúdolni rólad egy dalt, míg fölöttem kiderül,
de hogy mikor jön föl már, a Nappal nem pörölve.

2012. 9. 8.

ABLAKAIM MÖGÖTT

Ablakaim üvegében én is tükröződöm,
legközelebb a kilátás tehát engem vetít,
így önti ki rám a látvány bensőm érzéseit,
miket a táj csipkedísznek, tőlem kapott kölcsön.

Zártudvarok vágyainak tarka bilincsőben
a kémények feketéllő altatót játszanak,
dajkálva szűk álmaikban elmerült házakat,
egy sarokban engem látva hajnalban is ébren.

ÉS MÉGIS TAVASZ LESZ

Tavaszt bent rekesztő fagyok ülnek az égbolton.
A Nap gyémánt borotvája metszi a levegőt,
azt a kékes árnyalatok tengerébe veszít...,
s mégis új évszakot sejdít minden mozdulatom;
az örök körforgást, mely sosem ismétél;
arcvonásaiban mindig mást és mást mutatva:
friss csodákat kürtölve ki minden alkalomra;
egy végtelen előadást folytatva, s kezdve el.

EPILÓGUS

MEGFEJTÉS

Van, hogy én a verset, de többször a vers választ.
A gondolat kiboncol, s felkínál magának
megkeresve hol van valódi kijárat,
s váratlan irányból önti rám a választ.

Apró részletekből bontja ki a titkot,
sokszor láz - gyújtásig kínzó kérdéseket;
s bármilyen oldalról, mindig bennük leszek,
a kulcs nélkül jövőknek mindörökre titkolt.

Darabonként rázom széjjel az egészet,
sosem állhat össze végleg a mozaik.
Teljes valósággá senki sem szabadít,
csak amit leírok, állíthat egésznek.
posztumusz

NHP KÖLTÉSZETE

Indulása, pályakezdése egybeesett Nagy László halálával.

A Nagy László halálát követő viták a tárgyias költészet és nyelvkritikus költészet helyét készítették elő a magyar irodalomban. A szándékoltan etikus megszólalási formákat szinte teljesen kizárták az érvényességi körből. Társadalmi szinten a költészet kényszerpályán volt.

NHP helyzetét elszigeteltsége is nehezítette, de fiatal volt, fiatalos öntudattal próbált szárnyat bontani: „Mert bilincsbe verve megérhet a lélek,/ ha test csak a terhe, még mindent elérhet.// Korlátok romjai jelzik a léptét,/szárnyait bontani egeket tép szét.//” (Lélek)

Első verskötetete 1981-ben jelent meg Bekopog a nap címmel a Táncsics kiadó gondozásában. Az írás számára a mindennapi praxis része volt.

Közel negyven évig (1974-2012) írt verses naplót. Ezzel a közlési formával egyedül áll a magyar lírában. Gondolati univerzumát versekben alkotta meg. Költészete élő organizmushoz hasonlít, amelyben a gondolatok háló szerűen összefonódnak. Visszatérő motívumok használatával, az évszakok egymásutánjához, a természet örök körforgásához igazodva szüntelenül épített, átírt, lebontott.

Verses naplója nem összefüggő írás; töredékes, mozaikszerű. Dinamikus aspektussal rendelkezik, a keletkezés folyamatos. Verseiből egy szellemi megismerés lelki bázisa és egy korszak lenyomata tárul elénk. Kereste az egységet a gondolati élet és a megélt élet között. Imaginációja, életképzelete segítségével folyamatosan teremtette a valóságot. Ezzel a teremtéssel rongálta és tisztította, rendezte az életét. Nyitott volt a teljes emberi tudás irányába, elfogadta, kereste az élet metafizikai alapjaihoz vezető utakat. Tudatosan próbált megszabadulni mindattól, amit a nyugati kultúrákban a vallások, értelmezési és szelekciós kánonok, politikai

irányzatok, társadalmi és szabályrendszerek képviselnek.

Gondolati univerzumában központi helyet foglal el az individuum, az egyedi, megismételhetetlen egyén. Számára nem az volt a fő kérdés, hogy mi az ember, hanem az, hogy hogyan éljen?- Több versének alaphangulata a szorongás; létünk esendősége, veszélyeztetettsége, a magány, az emberi hontalanság és idegenség; a választási lehetőség hiánya.

Folyamatosan késztetést érzett, hogy változtasson az elidegenedett világon. Ezt a vágyat az önmagához való hűsége, a személyiség belső integritásához való ragaszkodása, és a hit táplálták. Számára, akárcsak Bergyajev számára, a szabadság jelentette minden filozófia alapját. A veszélyeztetett emberi létből visszavágyott a kezdeti egységbe és harmóniába.

Fájlalta, hogy a hit minősége megváltozott, a hívek számára a szertartás vált fontossá, Isten és ember viszonya elidegenedett: “Gajdolják Isten, de nem szeretik,/ csupán a szertartás fontos nekik;/ egy kis megváltás, egy kis hit,/ és majd a Jézuska úgysis segít.” (Töredék – 44)

Látta, hogy a vallás politikai célokat szolgál. Nem csak a politikai rend használja az egyházat, az egyház maga is elfogadja az új szerepet a megváltozott kontextusban: “Tetszetős köntösben adják a bankot,/ jól kamatoztatva Isten szavát./ És ha már nem lelik a valódi hangot,/ kondulhat száz felé, ki merre lát.” (Ki is jut át)

Aggodalommal figyelte a körülötte zajló eseményeket, látta azoknak okait, fájdalommal élte meg, hogy nem tud változtatni hazája sorsán. „Egyre szűkülő, üres marokkal/ rossz kedvű költők, hamis szatócsok/ mérik a „drága nemzeti jövőt”./Míg a megértés báránya koplal,/ kap néhány júdási csókot,/ jönnek a „holnap nevében” jövők.// Egy kurtaróptú – nyár – hozta őszszel / fekete szirmot bont ránk a korom,/hangulatunkból gyászfátylat alkot./Reménység helyett csak a tél tölt el,/városi faggyal úr lesz a koron,/ s nem veszi föl már senki a harcot.”(Már nem)

A politikai kiszolgáltatottság éveiben összegyűlt indulatok ellen a józan ész rendjével próbált védekezni.

Élményeiből és eszméiből sajátos közéleti lírát hozott létre; költői reflexióiban az emberi felelősség vállalás erkölcsi feltételeit kutatta.

A hangulatot és benyomást közvetlenül megverselő költészetet váltogatta, a szimbolizmus módosított változatával; érzelmeit és élményeit tárgyakba transzponálva jelenítette meg. Gulácsy Lajos, Korniss Dezső, Alberto Giacometti, Salvador Dali festményei és Kutas László szobrai esetében nem mindig idomul az alapgondolathoz, hanem saját érzései szolgálatába állítja, és önkényesen át is alakítja az ábrázolt helyzeteket. Feltehetően ismerte Rilke és Eliot tárgyi verseit.

Rilke, tárgyas verseiben, az embert körülvevő tárgyakra összpontosította figyelmét, Eliot, a tárgyak erőterében létrejövő valós vagy fiktív helyzeteket tekintette megfelelő témának; NHP mindkét módszerrel kísérletezett. Talán tudatosan, talán önkénytelenül – saját költői alkatának megfelelően –, a már mások által megkezdett utakra is rátért. Tárgyi verseivel a szobor, festmény ünneplése ürügyén a művészet hatásáról, élet formáló erejéről is vallott, de egyben szépség kultuszának is hódolt.

Kedvelte a szecessziót. Élményit gyakran szecessziós, ornamentális stílusban jelenítette meg. Szerelmi költészetében a sóvárgás, vágyakozás, magány, a megértő társ hiánya az uralkodó érzések. A szerelem misztériumában a szakralitást, a mindenséget kereste, de a játékoság, pajzanság sem volt idegen számára.

Az utat nem kifele, közösség, hagyomány irányába kereste, hanem befele, költői tehetségének és küldetésének elmélyítése felé. Fiatalkori verseit erős egyéniség - hit, elhivatottságtudat jellemzi. A lírai én köré épített szimbólumrendszerrel egyéni mítoszt teremtett, mintha a művésztől elvárt „felfokozott élet” nietzschei programját kívánta volna megvalósítani. Sokszor erősen dramatizált, a ballada szerű történés során az „én” szükségképpen kudarcot vallott. „Minden ablakomat betöri az élet,/ s így lassan már nem lesz hol a világba kinézni./ A kövek röpte elől mindinkább ki-

térek,/ csak díszletem marad meg a világnak egészen.” (Rám egyedül) Lelki- és hangulati állapotát, tudatalatti képzeteit gyakran drámai módon fejezte ki. „Állongunk kitartó oszlopos szenekül,/ míg fejünkre hullik az utolsó mondat./ Lelkünk pára gyanánt istenné testesül,/ s házunk a test ismét föld alá omolhat.” NHP:(Alberto Giacometti: Tér) Verseinek jelentős része a halálközelség tudatában keletkezett. Születésétől beteg volt, de a betegség és kórházi élmények mellett, feltehetően hatott rá a ”halál esztétika” is, mely a dekadencia, szimbolizmus és szecesszió átfedésében született. Halálverseiben a halál, az életből való kivonulás jelképévé válik. A túlvilág, egy magasabb rendűnek tartott transzcendens lét kapuja.” Naponta közelebb a halál,/ amíg végül ágyamnál megáll;/ rám emeli békítő kezét,/ s kivetkőzik belőlem a lét.”(Töredék 57)

Az elmélyülésben a nyelv segítette a költőt. A nyelv, számára nem pusztán eszköz volt, a nyelv, alkotótárrsá lépett elő. Nem csak a költő formálta a nyelvet, a nyelv is alakított a költőn; emelte, megnemesítette. „Alakítom a szót, és a szó megfarag;/emel és elpusztít bennem változó részeket,/ ellentétekre esve szét, mint békesség és harag,/ s a láncolat rendszerében kulcsnak én létezek.” Folyamatosan hasznosította a szó, a nyelv, a gondolat teremőerejét. A nyelvet alázattal kezelte.

Életműve, verses naplója, - annak ellenére, hogy a versek egyenként is értéket hordoznak, - egyetlen végtelen szöveggként értelmezhető. Az élet és mű folyamatosan egymásba játszanak, egymást írják. „Van, hogy én a verset, de többször a vers választ./ A gondolat kiboncol, s felkínál magának/ megkeresve hol van valódi kijárat,/ s váratlan irányból önti rám a választ.”(Megfejtés)

A fiktív és reális egzisztencia között gyakran eltűnik, összemosódik az éles határ. A költészet kísérleté, vizsgálati

formává válik, és így a megismerés helyes módjának szerepét is betölti. A szerző identitása a „mindig – más – lét” állapotában realizálódik. „Darabonként rázom széjjel az egészet,/ sosem állhat össze végleg a mozaik./ Teljes valósággá senki sem szabadít,/ csak amit leírok, állíthat egésznek.” (Megfejtés)

Verskötetek

Bekopog a nap, 1981

Fregatt az üvegben (antológia), 1986

Kerék, 1989

Mámor, 1994

Jel volt, 2002

Kettős (hangoskönyv), 2007

Ajándék vagy, 2014

Kentaurként

*Karámom korlátától korlátig járom;
előre két lépés, hátra meg három.
Bal felé éppen négy, jobbra pont hat,
de föl, az Ég iránt, tágasnak hat.*